

ZPRAVODAJ ŠRÁMKOVY SOBOTKY

4 ČERVENEC / SRPEN 2018
55. ROČNÍK
15 Kč

62. ŠRÁMKOVA SOBOTKA

foto: Jana Plavec

OBSAH

RADNICE INFORMUJE 3

Sloupek šéfredaktorky 4

Šrámkova Sobotka 4 – 7

Lví silou a vzletem sokolím 7 – 9

„To je něco“ 9 – 10

Hóóóří, pojdte hasiči !!! 11 – 12

Historie soboteckého šachu 12 – 13

Myslivecký spolek – II. část 13 – 15

K myslivosti na Sobotecku 16

Dvacet let první Československé republiky v Sobotce 17

KNIHOVNA

Jeden semestr skončil, další začíná 18

Noc s Andersenem proběhla i v Sobotce 18 – 19

V září bude v knihovně opět svítit světluška 19

Knižní novinky 19

Změna otevírací doby v knihovně 19

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

Kulturní kalendář 20

Jubilea 20 – 21

Zlatá svatba 21

Opustili nás navždy 21

Několik vzpomínek na Vladimíra Komárka 21

Vzpomínka na RNDr. Karla Samšiňáka, CSc. 22

Sobotecká výprava na XVI. Všesokolském sletu – foto: P. Šlechta ml.

SK SOBOTKA POSTUP DO KRAJSKÉHO PŘEBORU PO 34 LETECH !!! sezóna 2017/18

Noc s Andersenem – foto: M. Šrůtová

RADNICE INFORMUJE

Vážení spoluobčané, milí Sobotáci, v této rubrice se v posledních letech snažíme informovat o jednotlivých stavebních akcích, projektech, větších i menších věcech, o tom, co se udělo, i o tom, co se chystá. Tentokrát nebudeme tolik konkrétní, ale vzhledem k blížícím se oslavám 520. výročí povýšení Sobotky na město nabízíme jedno krátké letní zamyšlení.

Na konci 15. století bylo trhové městečko Sobotka ekonomickým centrem kosteckého panství a tehdejší majitel panství Jan ze Šelumberka požádal krále Vladislava Jagellonského, aby povýšil Sobotku na město. K tomu došlo 24. srpna 1498 v den svátku sv. Bartoloměje a v průběhu dalších let se město začalo rozrůstat, vznikly městské brány a zřejmě i palisádové hrazení, byly založeny první řemeslné cechy a začaly se konat pravidelné jarmarky.

O sto let později, v roce 1596, v dalším období prosperity, nechal majitel panství Oldřich Felix z Lobkovic postavit nádherný kostel sv. Maří Magdaleny, kolem kterého a do kterého chodíme dodnes. Ze 17. století je z dálky viditelná sobotecká chloubka – lovecký zámek Humprecht. Je zde i sobotecký graduál a sobotecká monstrance, které můžete zcela výjimečně spatřit na výstavě v sobotu 25. 8. v přízemí budovy MěÚ. 18. století nám mj. zanechalo působivé Mariánské sousoší na náměstí a v 19. stol. po velkém požáru města v r. 1825 začalo přibývat staveb, které tvoří dnešní Sobotku – ať už jde o některé domy na náměstí, kašnu, školu nebo o řadu pro město charakteristických roubených chalup v čele se Šolcovým statkem. Z dvacetiletého období první republiky máme výrazné stavby spořitelny, sokolovny nebo budovy MěÚ.

Každé z pěti uplynulých století nám tedy po sobě zanechalo něco do dnešních dnů. To všechno a ještě mnohé další tvoří město, ve kterém žijeme. Město bohaté na památky, s bohatou historií, slavnými rodáky, posazené

do krásné krajiny. Zároveň je to typické české maloměsto, které se potýká s mnoha svými potížemi, město, kde se na první pohled může zdát, že se zde zastavil čas, město sevřené mezi frekventovanou silnicí a chráněnou krajinnou oblastí, město pěkných domů a spokojených rodin, ale i město chátrajících budov a smutných osudů.

Přes to přese všechno je to dobré místo k životu a když se vám přihodí to, že máte možnost do rozvoje města a jeho podoby zasáhnout z pozice zvoleného správce města, je to příležitost, kterou nelze promarnit. Příležitost přispět k tomu, aby se v Sobotce žilo ještě lépe. Snažíme se o to, i když to nejde lehce, mnohé se podařilo a mnohé taky ne, něco jde relativně rychle, hodně věcí se úmorně vleče. Je v tom určitá rozpolcenost – oscilace mezi velkými vizemi a řešením nutných malicherností, únava z neustálého nárůstu byrokracie a tlaku odpovědnosti i radost z toho, když se něco povede a je to vidět. Úkolem každého starosty je starat se o město a zanechat ho svým následovníkům v lepším stavu, než ho převzal. Jsou věci, které ovlivnit můžete (třeba opravit chodník nebo postavit hřiště), a věci, které bohužel neovlivníte, nebo jen velmi těžko (třeba sociální skladbu obyvatel nebo vztah některých lidí ke svým nemovitostem). Co cítíme jako urgentní záležitost, je nutnost vytvoření podmínek k tomu, aby mladí a schopní lidé neodcházel z města jen proto, že je zde téměř nemožné sehnat byt nebo získat pozemek ke stavbě domu. Dlouhodobé odcházení mladých lidí by se na Sobotce nutně velmi negativně podepsalo. Říkáme to i s vědomím toho, že město Sobotka je bohužel v situaci, kdy nevlastní pozemky vhodné k rozvoji města (kromě tzv. Krásného placu pod obecním domem). Vzniku nových parcel můžeme tedy jen napomáhat.

O tom, nakolik jsme ve svém konání úspěšní, rozhodnete vy sami za dva

měsíce ve volbách, ale teď vás chceme pozvat na oslavy 520. výročí povýšení Sobotky na město, které začnou v pátek 24. 8. slavnostním zasedáním zastupitelstva, na kterém budou udíleny Ceny města, pokřtěn sborník Modrá krev Sobotecka, který vychází z úspěšného stejnojmenného cyklu přednášek a budou také přivítány delegace z partnerských měst – německého Wadernu a polské Sobótky. Zároveň začne jubilejní 30. Sobotecký jarmark a festival řemesel a páteční večer ukončí slavnostní ohňostroj. V sobotu posvícenský jarmark pokračuje svým programem, jehož součástí bude odpolední příjezd historické družiny krále Vladislava Jagellonského. Mimo to proběhne již zmíněná výstava soboteckého graduálu, monstrance a privilegia a ve zdravotním středisku se bude konat výstava obrazů Josefa Fejara. V neděli můžete v kostele navštívit nejdříve slavnostní mši a později koncert Miroslava Kejmara, který oslavy ukončí.

Současně bychom chtěli upozornit ještě na jedny významné oslavy – i v Sobotce si na podzim připomeneme 100. výročí založení Československa, které vyvrcholí slavnostním odhalením pomníku padlým legionářům ze Sobotecka. O programu oslav budeme včas informovat.

Závěrem nám dovoluňte vyslovit takové přání. Vnímejte město jako i své město. V tomto duchu s ním zacházejte. Každý z Vás může pomoci jeho rozvoji už třeba jenom tím, že nebudete lhostejní.

Městu přejeme, aby dovedlo využít svůj ohromný potenciál, který stále ještě má. A přitom aby neztratilo nic ze své malebnosti a unikátnosti (historie, Humprecht, rodáci,...), kterou se od okolních obdobně velkých sídel odlišuje.

Užijte si zbytek nabitého a horkého léta.

*Lubor Jenček, starosta
Jan Janatka, místopředseda*

SOBOTKA SE POVEDLA

Píši svůj příspěvek do zpravodaje a mám za sebou další tropický den. Už je dokonce zakázáno chodit do lesa mimo lesní cesty, kvůli požárům. Mám za sebou festival Šrámkova Sobotka. Je těžké hodnotit akce, které sama pořádáš, a proto reakce účastníků festivalu naleznete na str. 4 – 6. Z mého pohledu vše proběhlo tak, jak bylo naplánováno. Přesunů pořadů bylo kvůli počasí minimálně. Ožila i zahrada Šrámkova domu, která v té době nádherně rozkvetla osázenými květinami. Byl to pro mě velice náročný, ale také nádherný týden plný kulturních zážitků i milých setkání. Můj dík patří všem, kteří na festivalu nějakým způsobem spolupracovali. V první řadě přípravnému výboru festivalu. Za finanční podporu bych ráda poděkovala městu Sobotka, ale také se úspěšně podařilo sepsat žádost o dotace a Ministerstvo kultury přispělo 30 000,- Kč. Královéhradecký kraj festival podpořil 100 000,- Kč a trvalou záštitou pana hejmana. V letošním roce jsme též získali od Státního fondu kultury pří-

spěvek 30 000,- Kč na dílčí část programu. I těmto institucím patří velké poděkování.

Děkuji všem soboteckým spolkům a organizacím za propůjčení prostorů – ZŠ a ZUŠ, KOMPAS, ŤAPIK, MěÚ Sobotka, SOKOL SOBOTKA, Sboru dobrovolných hasičů a panu děkanu Michalcovi. Velký dík si zaslouží i Technické služby města, které splnily všechny mé požadavky a odvedly velký kus práce i po skončení festivalu. Ráda bych touto cestou poděkovala i ubytovatelům za vstřícnost a pochopení. Nesmím zapomenout na personál pizzerie Maštal, který profesionálně a zároveň velice lidsky celý týden obsluhoval účastníky i účinkující festivalu a všechny nás skvěle nasycil. Velký dík patří i brigádníkům, bez kterých by to prostě nefungovalo. Adéla, Denisa, Daniel, Patrik, Alex, Kristýna, Zdenka, Eliška a Šárka vytvořili tým, na který jsem se mohla spolehnout. Dík patří i zaměstnancům MKS, protože jedna věc je pracovat a druhá věc pracovat s láskou, nasazením. Snad

jsem na nikoho nezapomněla, a jestli ano, tak se omlouvám. Šrámkova Sobotka byla úspěšná. Lidé odjžděli ze Sobotky spokojeni. Já jsem jen nepochopila vandalismus, který se odehrál po skončení festivalu na zahradě Šrámkova domu. Byl někdo tolik pod vlivem alkoholu, že vnikl na zahradu a to, co kvetlo, musel zničit? Nebo se někdo nemohl smířit s tím, že již festival skončil? Funguje v Sobotce kamerový systém, který by nám hříšníka odhalil? Právě na této zahradě se opět letos promítá letní kino. Termíny i nabídku filmů najdete ve vývěsce u Informačního centra nebo na www.sobotka.cz. Zpřijemněte si horké letní večery společně s přáteli u filmu.

Milí čtenáři, máme před sebou oslavy 520 let od povýšení Sobotky na město, které díky dotaci 50 000,- Kč budou podpořeny radou Královéhradeckého kraje. Pojdme si společně užít oslavy od pátku 24. 8. do neděle 26. 8.

Přeji vám hezky strávené dny v tomto horkém létě.

Pavčina Havlová

VÁŽENÍ ČTENÁŘI ZPRAVODAJE,

Čas jako dosud nikdy rychle pádí... To jsou výstižná slova básníka Machara, která charakterizovala letošní Šrámkovu Sobotku.

Čas v nás bylo totiž dobře vybraným stěžejním tématem tohoto tradičního festivalu českého jazyka, řeči a literatury. „Šrámkovka“, jak pěl sbor mladých pod vedením charismatického muzikanta a pedagoga Jiřího Šlupky Svěráka, se konala ve vašem malebném městečku už po dvaasedesáté. Účastnilo se jí aktivně i 30 učitelů celostátní základny EXOD.

Součástí festivalu byl cyklus přednášek osvětlujících sepětí vnímání času a jazyka (Čas v jazykovém obrazu světa, Čas a vyprávěcí strategie či Čas a čeští neslyšící). Tradiční složkou byla i práce v recitační dílně, kterou vedla už po se-

dmnácté zkušená režisérka Českého rozhlasu paní Hana Kofránková. Výstup z její dílny byl výtečný, jedinečný. Dále program nabízel řadu autorských čtení, divadelních představení a komponovaných a poslechových pořadů, besed, koncertů, vernisáží, výstav a exkurzí. Nezapomnělo se ani na vlastivědně-historickou procházku městem a okolím a na prohlídku Šrámkova domu.

Literatura! Divadlo! Film! Hudba! Rozhlas! Jazyk! Všechno dohromady. To všechno je Sobotka. Šrámkova Sobotka.

O bezchybný průběh festivalu se snažili všichni obětaví organizátoři, mnohaletá energická vedoucí základny paní Marie Sekerová s neúnavnou spolupracovnicí paní Olinkou Bičíškovou. Pochvalu za uvádění přednášek a moderování besedy s H. Illnerovou

a J. Grygarem si zaslouží Jan Bílek. Dík patří i celému přípravnému výboru a Městskému kulturnímu středisku. Opět bylo skvělé netradiční zahájení Studiem Šrámkova domu. Jen velcí milovníci Sobotky mohou věnovat tolik sil a osobního nasazení pro uskutečňování festivalové myšlenky. Dík patří i škole, kde většina z nás byla ubytována, a k dobrému průběhu přispěla cukrárna i restaurační zařízení Pošta-Maštal. Krásné prostředí, všímavá a milá obsluha, kvalitní jídlo.

A nad tím vším držel ochrannou ruku kouzelný zámeček Humprecht, národní kulturní památka. Váš Fráňa Šrámek i paní Hejnová by i letos měli radost. Sobotka je věčná.

*Milena Janečková
účastnice EXODU 2018*

BESEDA S HELENOU ILLNEROVOU A JIŘÍM GRYGAREM

Odpolední beseda se dvěma prestižními osobnostmi, fyzioložkou a biochemičkou prof. RNDr. Helenou Illnerovou, DrSc., širší veřejnosti známou z doby, kdy byla předsedkyní Akademie věd České republiky, a astronomem a astrofyzikem RNDr. Jiřím Grygarem, CSc., široké veřejnosti známým především coby popularizátor „hvězdné“ problematiky (všichni pamatujeme na televizní pořad Okna vesmíru dokořán), byla završením v řadě přednášek celého týdne (moderátor Jan Bílek je v úvodu zrekapituloval) a kromě toho přinesením dalších pohledů, které obohatily ony historické, jazykové a literárněvědné ještě o další dva rozměry. Už slovo „beseda“ v titulu naznačovalo, že se zároveň jedná o prestižní společenskou událost, setkání s osobami, které jsme mohli vidět a slyšet coby legendy (H. Illnerová je narozena v roce 1937, J. Grygar 1936, tedy oba přes osmdesát let).

V úvodu zazněly otázky takřka jako z nějakého populárního pořadu, přesto smysluplné v kontextu „pohledu Šrámkovy Sobotky“, totiž, jak vzpomínají na školu a jaký měli vztah k češtině – oba odpověděli, že měli na češtináře štěstí, jeden byl středoškolský profesor, který na střední škole nesměl učit, druhý učitel vysokoškolský, který z podobných důvodů učil na škole střední. Následovala otázka po době vstávání a době spánku, na první pohled banální, ale rovněž kontextuálně rafinovaná, totiž u Heleny Illnerové související s jejím výzkumem biologických hodin, který se pak stal i hlavním tématem jejího vystoupení, u Jiřího Grygara pak jeho odpověď, z níž vyplývalo, že je „sova“ (zatímco Illnerová je „skřivan“, on chodí spát v půl druhé v noci), což je tedy i dispozice k jeho životnímu tématu.

Následovala samostatná vystoupení. Jiří Grygar měl textovou prezentaci, shrnující základní údaje o čase v kosmu. Nejuznávanější hypotézou o počátku vesmíru je ta, kterou popsal Steven

Weinberg v knize První tři minuty (česky Mladá fronta, 2000). Na začátku byl „velký třesk“, ale nevíme, co to vlastně je, ještě nebyla „šipka času“, což je základní východisko fyziky, Grygar pak popsal, co se odehrálo 0,1 sekundy, 10 sekund či 3 minuty od velkého třesku a dalších prvních krátkých časech, uvedl pojem Planckův čas – 10^{-43} sec. vycházející z kvantové hypotézy, hovořil o supersymetrii a inflaci, kdy se zrodily kvarky, fotony, leptony (tj. elektrony, neutrina aj.), vzniku prvních dvou prvků, tj. vodíku a hélia (v poměru 3:1), úloze hvězd, při jejichž fázi výbuchu vznikla první podstatná část Mendělejevovy tabulky prvků (tj. hvězdy jsou továrna na prvky) či skrytých složkách vesmíru, o nichž se hovoří v poslední době.

Pro mě, který si prožil fascinaci oborem v epizodě v deváté třídě, k níž se v průběhu života přidaly útržkovité informace při nejrůznějších příležitostech, to bylo první soustavnější shrnutí představy o tématu opravdu po letech. Pravda, Jiřího Grygara jsem občas poslouchal v jeho televizních vystoupeních, ve své době velmi populárních, a živě ho slyšel a viděl při otevření rekonstruované jičínské hvězdárny. A chystám se

na *Stručnou historii času* nedávno zesnulého Stephena Hawkinga (jednak právě proto, že zemřel, a jednak jako ještě další literaturu k letošnímu soboteckému tématu). Nyní už nebyla příležitost se na Hawkinga, o němž Grygar kupodivu nemluvil, zeptat.

Helena Illnerová uvedla svůj výstup zmínkou o lineárním a cyklickém čase a o tom, jak náš organismus má naprogramovaný svůj čas včetně svého konce (říkal jsem si, je to důvod k fatalismu, jak by se nabízelo?). Cykly či rytmy lze dělit na krátké (do 24 hodin), které se odehrávají v rámci 24 hodin, a rytmy opakující se v delších intervalech. Česká fyzioložka a biochemička učinila řadu objevů, u nichž je důležité, že na chod organismu má vliv nejen čas a prostředí, v němž žijeme, nýbrž že sám organismus má svoje „biologické hodiny“. V mozku jsou za ně zodpovědná tzv. suprachiasmatická jádra, svoje hodiny má ale zároveň každý orgán v lidském těle a dokonce každá buňka. Ony hodiny v mozku přirovnala k dirigentovi orchestru. O biorytmech se vědělo po staletí, nicméně průlom učinilo první symposium o biologických hodinách, které se uskutečnilo v roce 1960 v Cold Spring Harbour v USA.

foto: J. Plavec

Nechci opakovat řadu dalších pozoruhodných věcí, které jsem si poznamenal. Naopak, o čem Helena Illnerová hovořila kromě načasování organismu, o objevu genů za to zodpovědných či o případných rozdílech času organismu a času přírodního („předbíhání“, „zpoždění“) i v odpovědích na otázky a co zdůrazňovala jako důležité, byla „světla část dne“ a působení barevného spektra (modrá barva jako aktivizační, před spánkem je naopak důležitá barva podobná západu slunce), či pravidelnost spánku a nebezpečí případné desynchronizace, např. při *jet lagu*, „tryskáčovém zpoždění“. Velmi příjemné vystoupení Helena Illnerová obohatila v závěru dvěma básněmi, jednou z díla R. M. Rilkeho, druhou o extázi při vý-

chodu Slunce z díla polského básníka Czesława Miłosze.

Charismatické osobnosti. Z těch všech možných životopisných údajů, jež by vydaly u obou na celou stranu, zmíním alespoň členství v Učené společnosti České republiky, jíž byli oba po sobě předsedou či předsedkyní – Grygar v letech 2004-2008, Illnerová pak 2008-2010, také proto, že to bylo zmíněno (a i třeba od historika Roberta Kvačka vím, jak si členství všichni v této prestižní organizaci vážili). Je to vždy skvělé se s takovými lidmi setkat, a snad ani nemusím vysvětlovat, proč.

Zájmu o ně odpovídalo i množství otázek z publika. Zřejmě ta kardinální, která se z důvodu logiky věci musí opakovat, padla i tentokrát. Co bylo

před velkým třeskem? Nevíme, protože čas v ten okamžik „nešel“, ale stál. Proto nelze říci, co bylo předtím – vše se zrodilo najednou. Grygar pak hovořil i o tzv. singularitách (např. na Zemi na severním či jižním pólu nemáme žádnou distanci v zeměpisné délce), o navigaci a moderních technologiích, o periodicitě a „přestupní sekundě“ (okamžitě mě napadlo, jak se mohou ty časy pak srovnat při měření hvězd, ale možná je má otázka naivní či nesignifikantní). V každém případě při takovýchto příležitostech má člověk nejen pocit, „že se dozvěděl něco nového“, ale provází ho i určité mrazení při té otevřenosti, která je v prostoru v tu chvíli přítomná.

Jan K. Čeliš

POZDRAV 62. ŠRÁMKOVĚ SOBOTCE, TROŠKU OPOŽDĚNÝ, ALE VŘELÝ A UPŘÍMNÝ

Zdravím zahájení festivalu českého jazyka, řeči a literatury, jehož účastnicí jsem mnohokrát byla, což pokládám za skutečný dar osudu. Přeji festivalu, který již dosáhl věku dospělosti, bezvadný průběh, příjemné počasí a ovzdušší prosycené stříbrným větrem mládí.

Jsem nadšena tématem letošního ročníku – Čas v nás. Klobouk dolů před tím, koho napadlo. Existenciální obsažnost a filozofickou hloubku tohoto hesla výstižně vysvětlili Ladislava Lederbuchová, Irena Vaňková a Jan Bílek v úvodu programové brožury festi-

valu.* Tím předznamenal i odůvodnili tematickou mnohotvárnost přednášek a dalších akcí. Jsem si jista, že šrámkovci nebudou zklamáni.

Naděna heslem letošní Šrámkovy Sobotky, dovolila bych si doplnit jeho interpretaci subjektivními nápady. Čas v nás – ten poetický (díky rýmovaným slovům) výraz vnímám jako formuli umění, znázorňující jednotu objektu (čas) a subjektu (nás), jako jeho stálou podstatu, platnou pro různá období, která se liší změnou proporcí mezi subjektivním a objektivním a způsobem jejich výrazů.

Čas v nás – jsou i naše paměť, naše vzpomínky, naše minulost, současnost a představy o budoucnosti. Jsem ráda, že v mé paměti a vzpomínkách zaujímají přední místo česká minulost a přítomnost, česká země. Jsem šťastna, že písničku Čechy krásné, Čechy mé mohu zpívat jako o své domovině, přestože pro cestu potřebuji zahraniční pas.

Ludmila Budagovová

V Dubně 30. 6. 2018

*Viz v minulém čísle Zpravodaje.

ŠRÁMKOVA II° 2018

Ohlédnutí za festivalovým během a procházkou po malebných zákoutích Českého ráje.

„Čas v nás“ – nejde snad ani vymyslet lepší slogan, který by tak trefně vyjadřoval podstatu rekreačního běhání pro radost. Trochu podezírám organizátory ŠS, že po 61. ročnících už byl seznam možných témat natolik vyčerpaný, že nakonec sáhli po tomto běžeckém, aby

podpořili a zviditelnili tuto naši akci. Konala se již potřetí a zdá se, že si nachází své místo ve festivalovém kalendáři.

Každý běžec v hromadném závodu, který neaspiruje na přední příčky, ví, jak je důležité běžet si svým vlastním tempem a nenechat se strhnout okolím. Když se to povede, lze si celou akci naplno užít, v cíli mít dobrý pocit a ne padnout vysílením. I pro nás běžce je

čas relativní veličinou. Stejný dobrý pocit ze zdolání tratě totiž může mít vítěz i poslední a dosažený čas v tom nehraje žádnou roli.

Letošní ročník, vysokým teplotám a Všesokolskému sletu v Praze navzdory, který nás připravil o několik běžců, opět posouval účastnické rekordy. Byl nově otevřen i pro chodce, kteří vyrazili na trať o 45 minut dříve a mohli tak po cestě fandit běžcům, kteří je předbíhali. Sešlo se 34 běžců a chodců, tj. o dva více než v loňském roce. Také tra-

ťový rekord se opět posunul. Tentokrát o více než 2 minuty díky účasti trénovaných jedinců z jičínského atletického oddílu.

A jak to tedy dopadlo?

Umístění muži:

1. Lubomír Pokorný 37min:58sec
2. Rudolf Cogan 39min:11sec
3. Ondřej Bruner 39min:17sec

Umístění ženy:

1. Gábina Veigertová 45min:46sec
2. Michaela Stará 59min:28sec
3. Viktorie Hanušová 1hod:00min:10sec

Všem zúčastněným se závod líbil i díky výborné atmosféře, kterou v prostoru startu a cíle zajišťoval moderátor Jindra Bada. Ti, kdo nepřišli, mohou snad jen litovat a těšit se na příští roč-

foto: J. Plavec

ník. A pro nedočkavé běžce bude již po popáté zorganizován další ze šrámkovských běhů, a to silvestrovský běh

do schodů na Humprecht.

*Za organizační tým Vás srdečně zdraví
a zve Jan Jirásek*

LVÍ SILOU A VZLETEM SOKOLÍM

Od XV. Všesokolského sletu v roce 2012 uplynulo šest let. Šest let – pro někoho dlouhých šest let, pro někoho velmi krátký časový úsek. Šest let je poměrně krátký čas pro autory sletových skladeb. Jeden slet skončí, chvíle odpočinku, a už se pracuje na přípravách sletu dalšího. Sejdou se skladatelé, choreografové, tanečníci, kostymérky, tvůrci hromadných pohybových skladeb. Početné autorské kolektivy začínají mravenčí a velmi náročnou a zodpovědnou práci, začínají sestavovat vidinu dalšího sletu. Jen nácviky již hotových skladeb trvají přes jeden rok.

Všesokolský slet je vyvrcholením tělovýchovné činnosti sokolů. Bývá to příležitost pro setkání českého, slovenského i světového sokolstva, příležitost pro určitou demonstraci soudržnosti a hrdosti členů Sokola, příležitost pro ukázkou spojení všech lidí bez ohledu na věk.

Letošní, XVI. Všesokolský slet, který se uskutečnil v prvním červencovém týdnu v Praze, se konal ve znamení oslav 100. výročí vzniku samostatného společného státu Čechů a Slováků.

V neděli 1. července 2018 sletový týden v Praze zahájil průvod, kterého se zúčastnilo ke 12 000 sokolů, zahraničních hostů a dalších příznivců tradiční akce. V průvodu bylo možné zhlédnout historické sokolské prapory, účastníky v sokolských, ale i lidových krojích, cvičence v úborech jednotlivých hromadných skladeb. Jedenáct hudebních těles, které byly rozmístěny po trase průvodu, dokreslovalo nádhernou atmosféru. Téhož dne se v chrámu sv. Víta, Václava a Vojtěcha konala ekumenická mše. (pozn.: Ekumenická bohoslužba je pojmenování církevního obřadu, vztahujícího se ke všem křesťanským církvím.)

Večer pak byl XVI. Všesokolský slet 2018 oficiálně slavnostně zahájen v Národním divadle. Po úvodních proslovech a zahájení sletu starostkou České obce sokolské Hanou Moučkovou zahrálo Divadlo pod Petřínem ve spolupráci se Souborem písní a tanců Josefa Vycpálka a Divadelním spolkem Lázně Toušeň komedii Naši furianti. Poprvé v dějinách Národního divadla tak celé představení na prknech staré scény Zlaté kapličky odehrál ochotnický soubor.

Velkolepý byl rovněž Sokol Gala – program, který zaplnil O2 arénu.

„Sokol provozuje celkem 80 různých druhů sportů. Jsme pyšní na naše špičkové sportovce, na naše mistrovské sportovce,“ zaznělo v úvodu z úst Hany Moučkové, starostky ČOS. Na 500 zástupců více než dvacet tradičních i méně tradičních sportů zastoupených v České obci sokolské předvedlo své dovednosti. Akrobacii střídala gymnastika, šerm, šplh, krasojízda, mažoretky, ... a další a další. Svůj um předvedli i hosté z Kanady, Dánska a Slovinska.

Vrcholem sletu byly dva dny hromadných cvičení, které se uskutečnily 5. a 6. července v Eden Aréně v pražských Vršovicích.

Motto „Vůle zvítězit“ podtrhli na koních jedoucí představitelé Tomáše Garrigua Masaryka a Milana Rastislava Štefánika. Za znění melodie Sukova pochodu „V nový život“ nastoupily historické prapory, následovalo uvítání předsedy vlády Andreje Babiše a dalších čestných hostů.

„Program 1. dne začíná Věrnou gardou jako pocta naší republiky, demokracii a svobodě. Buďte věrni pravdě a spr-

vedlosti," zazněl důrazný hlas Hany Moučkové. „Sestry a bratři, zahajují XVI. Vsesokolský slet!“ Znějící slova podtrhla česká vlajka, kterou sestavili na ploše cvičenci v barevných dresech....

Na plochu Eden Arény nastoupilo 1152 cvičících seniorů a seniorek, začala skladba „**PRINCEZNA REPUBLIKA**“.

*To je ta krásná, to je ta krásná
panenka, kterou mám rád,
která mi nedá, která mi nedá
častokrát celou noc spát.*

*To je ta panenka krásná, hezká,
kterou nám závidí svět.*

*To je ta panenka naše česká,
barevná jak polní květ.*

*Nezdá se býti tak veliká,
lecos se ve světě o ní říká,
to je ta panenka hezká, česká –
princezna Republika.*

Hašlerova melodie, hlas Viktora Preisse a pohled na úžasné odhodlání a vitalitu členů Věrné gardy snad nemohl nechat nikoho v klidu. Slzy se objevovaly v očích...

Nostalgie ale vystřídaly tóny poněkud rychlejší a částečně z tribuny nastoupily mladší žákyně se skladbou „**V PEŘINĚ**“. S molitanovými kladinkami a bílými stuhami plochu zaplnilo 710 děvčat, jejichž závěrečný odchod za melodie písničky Michala Tučného „Já tajně cvičím“ doprovázel hlasitý potlesk diváků.

Celkem 819 cvičenců 2. – 5. tříd předvedlo v modro-bílých dresech cvičení s názvem „**DĚTI, TO JE VĚC**“. Nejpočetněji byl zastoupený „**CIRKUS**“, skladba staršího žactva, děti ve věku 12 – 15 let. S velkými žíněnkami za doprovodu melodie z muzikálu Pomáda nastoupilo 1440 děvčat a chlapců. Celá skladba byla velmi dynamická, dění se velmi rychle měnilo a také hudba Karla Svobody z televizního seriálu Cirkus Humberto zapůsobila na srdíčko každého.

Nejvíce taneční, něžnou a poetickou byla skladba „**ŽENOBANÍ**“. Cvičení bylo určeno všem ženám, které milují

tanec, bez rozdílu věku. 1280 účastnic se ladně pohybovalo po celé ploše stadionu a jejich výkon byl oceněn bouřlivým potleskem diváků.

Naopak skladba „**BORCI**“ symbolizovala naše dorostence a muže. Mužnou sílu, odvahu a pevnost zjemňovaly efekty barevnosti dressů, které vytvářely nádherné obrazce. Na 940 cvičenců vzdalo hold Františku Pecháčkovi, cvičiteli a statečnému členu Českého sokola, který byl za 2. světové války se svoji manželkou umučen v Mauthausenu.

A opět netradiční nástup z tribuny... Tentokrát nastoupilo 1120 cvičenek se skládacími obručemi. Začala kouzelná skladba „**SILUETY**“ pro mladší ženy a dorostenky.

Odborníci říkají, že dobrá sletová skladba je ta, při které může oko diváka spočinout na nějakém dokonalém obrazci. A v této skladbě jich bylo hned několik, a dokonalých.

V česko-slovenské skladbě pro ženy a muže s názvem „**SPOLU**“ diváci viděli vystoupení 864 cvičenců. Poetické i dynamické prvky celého vystoupení v závěru zpestřil efekt nádherných jakyňsi barevných křidel u ženských dressů.

„Noty, noty, notičky, naučte se dětičky, zpívání vám potom půjde fajn,“ znělo stadionem a naši nejmenší napochodovali na zelenou plochu. Rytmičké tleskání diváků doprovázelo vystoupení předškoláků ve věku 4 – 6 let. Samozřejmě na ploše ale holčičky a kluci, kteří představovali notičky, nebyli sami. Na každých 8 not připadal jeden pomyslný houslový klíč, kterým byla paní učitelka. Pohled na notovou osnovu, kterou symbolicky tvořila barevná guma, a po ní poskakující notičky, roz-

něžnil snad každého diváka. Hravé a veselé skladby se zúčastnilo 660 cvičenců (dětí i dospělých).

Na „**CESTU**“ se vydalo 1562 cvičenek v modrých a červených dresech s bílými šátky. Efektní skladbu, při které ženy vytvářely nádherné barevné obrazce, završilo sestavené červené srdce, které lemovaly řady v národních barvách. Cvičenkyně tak vzdaly hold naší republice a jejímu velkému výročí. Srdce je vlastně symbolem lásky a porozumění.

Jéje, a kohopak nám do Eden Arény přivádí hnědý medvěd? No samozřejmě, nastupují rodiče s dětmi... Dospělí v modrém, děti ve žlutých legínkách a žlutém tričku. Dětičky ve věku 2 – 5 let doprovázely maminky, babičky, tatínkové, dědečkové. Nato, že děti v tomto věku mají svoji hlavičku a někdy jsou umíněné, nastupují všichni v sevřeném sokolském šiku. A už tu máme „Brum, brum, brum, o čem se zdá medvědu...“

Úsměvy, slzy radosti i dojetí... Takové pocity se střídaly u všech diváků, a bylo jedno, zda byl člověk přímo v Edenu či jen u televize. Každý byl vtážen do dění a vnímal atmosféru snad každou buňkou svého organismu.

Obrovské poděkování patří nejen autorům sletových skladeb,

sponzorům a organizátorům sletu, ale zejména všem našim sobotckým cvičencům (bylo jich osmdesát). Všem, kteří se LVÍ SILOU vrhli do nácviku skladeb, kteří se LVÍ SILOU zhostili náročného úkolu předvedení svých vystoupení v Eden Aréně. VZLETEM SOKOLÍM tak odtartovali vzhůru do dalších let!

„Sestry a bratři, XVI. Vsesokolský slet 2018 skončil a těšme se na rok 2024. Příštímú XVII. Vsesokolskému sletu nazdar!“

My ale u Vsesokolského sletu a Českého Sokola ještě chvíli zůstaneme.

„TO JE NĚCO“

..... je název nové básnické sbírky PaedDr. Josefa Brože, regionálního básníka a rodáka z Mnichova Hradiště – Lhotic. Pan Brož v lednu letošního roku oslavil již 97. narozeniny a je stále plný tvůrčí síly.

Po maturitě na reálném gymnáziu v Turnově pracoval v hospodářství svých rodičů a už za války a po osvobození naší země si doplnil vzdělání na Učitelství v Plzni. Vyučoval na základních a středních školách ve svém kraji. Dálkově vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze. V roce 1958 byl propuštěn ze školských služeb pro podezření z „protistátního

„Dívala jste se na letošní slet? Jaký dojem na Vás udělal?“ zeptala jsem se pí Zdeny Fojtíkové, 92 leté zaslužilé členky Českého Sokola.

„Bylo impozantní už samotné zahájení sletu,“ s dojetím řekla paní Fojtíková a za slzy se rozhodně nestyděla.

A my můžeme prozradit, že se paní Fojtíková účastnila VIII. Vsesokolského sletu jako určitě nejmladší cvičenka. Jak je to možné?

„V roce 1926 se slet konal na pražském Strahově, kde moje maminka cvičila. Samozřejmě nepřiznala, že je v jiném stavu, to by nemohla cvičit. Já jsem se hned v listopadu narodila,“ se smíchem vyprávěla pí Fojtíková.

Povídaly jsme si o Sokolu, o sletech, o sletových průvodech, kterých se vždy účastnili členové České obce sokolské výhradně v krojích. Mužský kroj se skládal z červené košile, kajdy (kabátu) šedé barvy. Také spodky jsou barvy šedé, nesměla chybět černá čapka s pérem max. 16 cm dlouhým. Kalhoty byly doplněny černým řemenem se sokolským monogramem. Původní ženský kroj byl bílý. Dnes již existuje ženská obdoba kroje mužského. Paní Fojtíková se v sokolských krojích vyzná, vždyť její tatínek byl krejčí a kroje šil. Dozvěděla jsem se, že sokolové měli jakýsi sportovní kroj,

v kterém chodili na výlety. Ten tvořila bunda do pasu, ke které měli chlapci kalhoty a děvčata sukně.

„Jsem slavná sokolská rodina, maminka cvičila na každém sletu, byla cvičitelkou a já jsem byla od 3 let členkou Českého Sokola. Do 80 let jsem byla cvičitelkou také tady v Sobotce,“ vyprávěla se zanícením. Paní Fojtíková bývala i sokolskou starostkou. Jako sobotecké ženy sokolky chodily a jezdily každou středu na výlety. Vlastně tak navázaly na starou sokolskou tradici, při které se dvě skupiny ve „výletování“ střídaly – jedna každý týden šla na Kost „k Helikarům“ (do restaurace Helikar) a druhá na Mladějov. Další týden si trasy vyměnily.

Čas plynul a my si stále povídaly. Byl krásný „posletový“ čas

Český Sokol, resp. Česká obec sokolská, žije a žít bude! Po každém zákezu činnosti v historii naší vlasti se spolek ještě zocelil, nikdy nezanikl, vždy našel své věrné. A vždy své věrné najde. LVÍ SILOU vždy půjde do dalších plánů a jejich realizace.

Miroslav Tyrš řekl: „Naše věc není pro strany, ale pro národ veškerý.“

Ilona Jalovecká

foto: P. Šlechta ml. a I. Jalovecká

vyučování“ (snažil se opravit dějepisné učebnice, zejména pokud šlo o význam 28. října 1918 a T. G. Masaryka). Pracoval dva roky jako dělník v podniku LIAZ Mnichovo Hradiště. Po návratu do školství v roce 1960 učil až do svého odchodu do důchodu na Základní škole v Mnichově Hradišti český jazyk, zeměpis, dějepis, občanskou nauku, a na tamějším gymnáziu i psychologii.

Od roku 1997 je čestným členem Společnosti K. H. Máchy, od roku 2000 je členem Obce spisovatelů, a v roce 2010 mu byl udělen čestný titul Osobnost Pegasu.

Počátky básnickovy tvorby jsou spojeny se studiem 5. ročníku Gymnázia v Turnově, kde svou kompozicí zaujal

učitele Hanuše, který pak mladého Josefa nasměroval k psaní poezie. A pak již následovaly úspěchy v různých soutěžích.

Josef Brož je autorem mnoha básnických sbírek pro dospělé a asi 10 sbírek pro děti.

K jeho celoživotním vzorům patří Jaroslav Seifert a Vítězslav Nezval.

Ve spolupráci Základní školy v Sobotce s Alenou Pospíšilovou a Evou Pantlíkovou, knihovnicemi libošovické Knihovny Antonína Bocha, byly dvě básnickovy sbírky doplněny obrázky malovanými dětmi ze sobotecké školy. Sbírká s názvem „Vlaštovičky“ byla vydána v roce 2014 a druhá sbírka s názvem „To je něco“ v roce letošním.

Jak se často říká „za vším hleděj ženu“, tak v tomto případě je to pravda. Znovu se musíme vrátit k Aleně Pospíšilové, libošovické knihovnici. Před čtyřmi lety ji napadlo vyzvat děti, aby zkusily vytvořit obrázky k básničkám. A nezůstalo samozřejmě jen u nápadu. A protože, jak se říká, víc hlav víc ví, byla do realizace zapojena i Mgr. Jana Knapová, ředitelka sobotecké školy, spolu s Alenou Mocákovou, vedoucí školní družiny. Vznikla tehdy dokonce tvůrčí dílnička s profesionálním malířem Jiřím Fixlem, který dětem vysvětlil zákonitosti knihy a knižní ilustrace. Děti se pustily do práce a vzniklo nádherné dílko. V roce letošním ilustrace navrhly opět samy děti, tentokrát pod vedením Adély Brabcové, učitelky výtvarné výchovy.

„Pan profesor přinesl rukopisy básniček a děti pak ilustrace vytvořily,“ doplnila Alena Pospíšilová.

U příležitosti vydání tohoto dílka byla uspořádána malá oslava v átriu základní školy.

„Škola, která má svého básníka, je šťastná škola.“ Těmito slovy zahájila setkání s regionálním básníkem Paed-Dr. Josefem Brožem ředitelka sobotecké školy, Mgr. Jana Knapová.

Hned v úvodu krásné sobotecké písničky zazpívali šikovní zpěváčkové pod vedením Mgr. Kamila Šislera, následovalo malé pásmo básniček z výše jmenované sbírky Josefa Brože v podání dětí školní družiny.

Verši „V Českém ráji, v zemi sedmikrás,
je každý člověk spasen.
Když rozvoní se květy v nás,
sen změní se mu v báseň.“

do romantického snění všechny přítomné zavedl Josef Kettner, bývalý umělecký šéf mladoboleslavského divadla.

Verše a poezie rezonovaly v žilách každého z nás a ani se nám nechtělo končit. Snad dojati nádhernou atmosférou si závěrečnou písničku pobrukovali skoro všichni, dokonce i sám básník.

A jak jsme se ke svému velkému údivu dozvěděli, pan Brož je velmi neobyčejný básník, protože je zároveň i sám sobě manažerem. Sám si zařídí tisk sbírky, sám provádí korektury, sám si zařizuje vydání sbírek. Kdo pozná Josefa Brože, pozná milého a skromného člověka, básníka, muže, kteý miluje svůj rodný kraj, který si „hraje se slovy, co rozkvetou jak sedmikrásy a každý květ vám vypoví, že vykvete jen pro vás z lásky.“ – slova použita z úvodní básničky ze sbírky Skřivánci.

Děkujeme za krásné poetické odpoledne, děkujeme za nádherný zážitek. Snad naše setkání není poslední, snad se třeba setkáme na příjemném matiné.....

Děkujeme a své pocity si dovolíme vyjádřit slovy Karla Čapka:

„Každá dokonalá báseň je jedno velké vítězství, každá sladká sloka je celé království míru.“

Ilona Jalovecká

Josef Brož

KRAJINA MÉHO SRDCE

*Dirigent Mužský
na pódiu rodného kraje
v koncertní síni Českého ráje
řídí filharmonii Drábských světniček
a za potlesku našich srdcí hraje
Smetanovu Mou vlast.*

*Jsem city zaplaven
jak v tůni oblázek.
Alšova luneta?
Mánesův obrázek?*

*A srdce zasní.
Pupeny slov
se rozvíjejí v básni.*

*Obloha modrooká se jak chůva sklání
nad krajem mého srdce, našich lásek,
a vánku něžně šepotání
otvírá oči sedmikrássek.*

*To je můj kraj, co jizvy země hojí,
kraj polí chlebových i ptačích hlasů,
v něm přijímáme podobojí
tu pravdu čistou i tu krásu.*

HÓÓÓŘÍ, POJĎTE HASIČI !!!

...ale nebojte, nehořelo, to v sobotu 23. června 2018 slavili mladějovští hasiči !!!

A věřte, že bylo také co slavit – 130. výročí.

SDH Mladějov byl založen 28. května 1888 učitelem Františkem Hartlem a tehdejším starostou obce Františkem Neumanem.

K 30. červenci téhož roku měl sbor již 42 aktivních členů a 3 členy přispívající.

Stanovy tehdejšího sboru byly vypracované šestičlenným prozatímním výborem a potvrzené c. k. místodržitelstvím dne 23. října 1888. Následující rok se konal první hasičský ples a byla zakoupena a vysvěcena první stříkačka firmy F. Smekal.

V době svého založení si tehdejší „krotitelé ohňů“ museli vystačit s velmi jednoduchým vybavením – kromě jedné ruční stříkačky jim musely stačit žebříky, háky, sekery a kbelíky.

Dnes je však situace jiná. Sbor má 68 členů, z toho 39 mužů, 16 žen a 13 mladých hasičů. Za dobu existence SDH se ve vedení vystřídalo 8 starostů a 14 velitelů zásahu.

Postupem času bylo modernizováno technické vybavení jednotky – ruční stříkačka byla nahrazena motorovou stříkačkou Stratílek a ta stříkačkou PPS12. K té se pořídila i stříkačka závodní. Mladějovští hasiči ale nezůstávali pozadu ani s vozovým parkem. Začínali s vozem Horch, ten vystřídala Erena s plachtou. Také ta byla později vyměněna, a to za modernější Avii a cisternu na vodu značky Liaz.

Dnes má sbor k dispozici moderní hasičský vůz značky MAN.

Nádherná hasičská auta, moderní i historická, si každý návštěvník slavnostního dne mohl prohlédnout hned v sousedství fotbalového hřiště, kde bylo „centrum dění“.

Krátce po 10. hodině dopolední jsme drželi palce mladým a malým hasičům, kteří si poměřovali své síly a dovednosti

v soutěži dětských družstev v požárním sportu. A věřte, že se nenechali zahanbit ani ti nejmenší.

Od 11.00 hodin náladu zlepšovala Dechová hudba Český ráj Všeň. Po krátkém odpočinku, kdy se všichni vytráceli na oběd, bylo ve 13.00 hodin odstartováno zahájení oslav významného kulatého výročí. Z hřiště vyšel slavnostní průvod, ve kterém nechyběly prapory přítomných SDH a historický hasičský vůz tažený koňmi. Oči diváků lemujících pochodovou trasu průvodu pozorně sledovaly nejen historické hasičské uniformy, ale i elegantní mažoretky, které mladějovské hasiče doprovázely a jejichž vystoupení pak zpestřila příjemné sobotní odpoledne.

„Vážené sestry, vážení bratři a milí hosté,“ zaznělo hned v úvodu z úst Jana Machačného, současného starosty SDH Mladějov. Krátce nahlédl do historie a už zněla jen chvála a velké díky. Mladějovští se za uplynulé desetiletí umísťovali na předních příčkách Podkozákovské a Jizerské ligy, vzorně sbor reprezentovali i ti nejmladší v okresních soutěžích Hry Plamen a výtvarných částech soutěže „Požární ochrana očima dětí“. Následoval výčet brigád a tradičních akcí, které se už staly spoluobčany vyhledávanou zábavou.

Velké poděkování patřilo i všem sponzorům a spolupracovníkům, kteří sbor dlouhodobě podporují a kteří pomohli s uspořádáním letošního 130. výročí. K tomuto výročí získal SDH Mladějov stuhu k praporu od OSH Jičín.

Zábava se pomalu dostávala do správného varu, a tak písnička Červená sukýnka diváky vtáhla do kola na parket. Následovalo vystoupení taneční skupiny „Vem si prášek“, které každému na rtech vykouzlilo úsměv.

S obdivem jsme všichni sledovali vystoupení krásných mažoretek, tanečnic z hořického Domu dětí a mládeže. Všechna vystupující děvčata znamenala řadu vynikajících úspěchů na mistrovstvích světa. Před takovým náročným a perfektně provedeným vystoupením musel smeknout naprosto každý. Zážitek opravdu neopakovatelný.

Každý do sebe absorboval množství krásných zážitků a najednou přišla zpráva, že hoří. A skutečně hořelo. V rohu hřiště malý „požár“ hasil naprosto věrný model hasičského auta. Stáli jsme v úžasu a nevěřičně jsme sledovali, co autíčko všechno umí. No, posuďte sami, ...

Ale nezůstalo jen u kulturních zážitků. Členové Sboru dobrovolných hasičů Sobotka předvedli vyprošťování z havarovaného vozidla.

Počasi oslavencům zrovna moc nepřálo, žádné teplo, dokonce i přšelo. Všechny ale hřálo vědomí, že jejich naprosto dobrovolná a nezištná práce je velmi potřebná. Vždyť všichni členové SDH

jsou vlastně skupina neuvěřitelně ochotných, obětavých a pracovitých lidí, kteří ve svém volném čase pracují pro ostatní, pro celou obec. Obětují tak část svého „já“, aby spoluobčanům bylo dobře.

A nás všechny hřeje vědomí, že takoví lidé ještě mezi námi jsou. Děkuje-me.

Ilona Jalovecká

HISTORIE SOBOTECKÉHO ŠACHU

Vážení čtenáři,

dovolte mi, abych Vás touto cestou alespoň ve zkratce informoval „o historii soboteckého šachu“.

Nejprve určitý exkurs do dějin. Podle dostupných historických informací byla šachová hra vynalezena před více než 2 000 lety v Indii jistým učencem Sissa ben Dahirém. Byť je možné, že Caissa, mýtická thrácká dryáda, která je považována všemi pravověrnými šachisty za múzu či bohyni šachu, by prvopočátky soboteckého šachu zařadila do mnohem staršího období, z obecně dostupných historických zdrojů Vám mohu poskytnout jen podstatně mladší informace, které však lze zaručit jako objektivní a ověřitelné.

Historie soboteckého šachu se začala psát již v předválečné době, někdy okolo roku 1935. Tehdy existovaly regionální župní soutěže, kterých se podle dochovaných zdrojů účastnili za Sobotku na svou dobu velmi silní hráči JUDr. Čeněk Černý a pan Vorel. (JUDr. Černý byl zřejmě opravdu silným hráčem, vždyť jako host vyhrál přebor jičínského klubu o vánocích 1932. Přebor hrál přitom simultánně vždy proti dvěma soupeřům najednou, aby ušetřil za cesty do Jičína ze Sobotky autem. Své vítězství pak opakoval ještě v přeboru Jičína r. 1935. Šachově aktivní byl do r. 1938). Za Sobotku dále hráli tehdy nejlepší šachy pan Josef Pažout a od r. 1944 také Josef Honc, který je posledním žijícím pamětníkem této epochy. Po válce Sobotka ještě několik let šachově žila, avšak s měnícími se společenskými poměry klub nakonec někdy okolo roku 1950 zanikl. Nový klub vznikl až v roce 1973 za veliké hmotné i morální podpory JZD Nástup Sobotka, které klubu pořídilo

veškeré potřebné šachové vybavení, které nám posloužilo značně dlouhou dobu. Období osmdesátých a zejména devadesátých let pak znamenalo obrovský rozmach popularity a obliby šachu na Sobotku a v jeho okolí. Náš klub měl tehdy neuvěřitelných 25 členů a jméno Sobotka bylo známo šachové veřejnosti celé republiky. Hráli jsme okresní i krajské soutěže, pořádali jsme kvalifikační turnaje o postup do „Zlaté věže“ Zemědělských novin (neoficiální mistrovství Československé republiky s mezinárodní účastí) a také přebory republiky čtyřčlenných týmů JZD. Jen málokdo ví, že tým JZD Nástup Sobotka v sestavě Ing. Vraný, Kunst, Hlavatý, Martínek a Pažout byl stříbrný na celorepublikovém mistrovství republiky JZD. Kuriozitou tohoto historického úspěchu soboteckého šachu je to, že u vítězného týmu JZD Drahotuše byl posléze zjištěn neoprávněný start hráče jako nečlena JZD, čímž mělo dojít

k diskvalifikaci vítězného týmu a celorepublikový šampionát tak měla vyhrát Sobotka... Tehdejší režim však podvodny nejen na takovéto úrovni neřešil... Kdo dnes vzpomene, že šestým nejlepším „zemědělským“ hráčem Československé republiky byl v roce 1986 Ing. Jan Kohout z Jičína, účastník finálového turnaje Zlaté věže v Telči. Tento stálý hráč jičínského klubu ovšem později též několikrát oblékal dres Sobotky jako hostující hráč. V Sobotce pořádali místní šachisté také velmi pěkné tradiční bleskové turnaje s velmi silnou účastí. V místní sokolovně mezi jinými kdysi hrál a s přehledem tento turnaj vyhrál Sergej Movsesjan, svého času čtvrtfinalista Mistrovství světa v šachu a tehdy 50. hráč světa!

Rok 1989 znamenal konec významu nejen odborového sportu, ale potažmo i zánik zemědělských družstev a bohužel i šachového klubu při JZD Nástup Sobotka.

V roce 2009 jsme pak probudili „spícího medvěda“ a založili šachový klub Sobotka 2009, občanské sdružení, který se dokázal během tří let probít až do Krajského přeboru Královéhradeckého šachového svazu, tedy čtvrté nejvyšší kolektivní šachové soutěže v této zemi, což byl další vskutku historický úspěch.

Aktuálně hrajeme domácí šachové zápasy díky městu Sobotka, které nám rovněž poskytlo významnou finanční pomoc pro obnovu šachového materiálu. Náš A tým hraje krajskou soutěž KHŠS, tým B regionální přebor. Po mnoha letech jsme také obnovili

spolupráci se základní školou. Vyučujeme zdarma, naši mládežníci jsou samozřejmě i členy klubu a jako jedni z mála dětských kroužků jsou také členy Šachového svazu České republiky. Díky finanční podpoře města Sobotky jsme mohli zareagovat na nevyhnutelnou digitalizaci šachové hry a pořídit nové šachové digitální hodiny a nové šachové soupravy. Díky této pomoci se můžeme věnovat i další pomoci škole, kde si vychováváme své nástupce. Již několik jich hrálo za oba naše týmy. Závěrem bych rád poděkoval všem, kdo pro rozvoj šachu, zejména dětského, něco udělali a stále dělají, čtenářům pak za jejich

pozornost výše uvedenému. Nakonec ještě malá poznámka. Bylo by dobré, aby příznivci soboteckého šachu věděli, na koho se obrátit v případě většího zájmu o šachové dění na Sobotecku. Tedy: tři základní lidé, pevně spojeni se soboteckým šachovým děním jsou: JUDr. Jan Najman – kapitán A družstva, Luboš Drahotský – organizační pracovník oddílu a Lubomír Martínek – trenér mládeže, a tím i budoucnosti šachu v místním oddíle.

Za Šachový klub Sobotka 2009, o.s.

Lubomír Martínek ve spolupráci s Ing. Kohoutem a JUDr. Najmanem

MYSLIVECKÝ SPOLEK – II. ČÁST

V minulém příspěvku jsme čtenáře Zpravodaje Šrámkovy Sobotky seznámili s myslivostí v soboteckém okrese od roku 1941 do roku 1949. Poté následovalo období do roku 1960, kdy myslivost na Sobotecku spadala pod okres Mnichovo Hradiště. Z tohoto období nemáme žádné dostupné informace. V roce 1960 dochází k novému rozdělení okresů a Sobotecko se stává součástí okresu Jičín.

Vraťme se tedy do roku 1961, v tomto okamžiku se začíná odvíjet historie Mysliveckého sdružení Sobotka.

Pro větší názornost uvádím hlavní milníky v průběhu působení Mysliveckého sdružení Sobotka:

- 1961 Vznik Mysliveckého sdružení Sobotka
- 1963 Pořízení líhně pro bažantí a koroptví kuřata
- 1967 Přemístění líhně do prostoru pod Humprechtem
- 1974 Výstavba silnice pod Osekem
- 1974 Vznik Kooperativního líhnařského střediska v Čálovicích
- 1978 Výstavba klubovny v Oseku
- 1983 Tvorba nových hranic honitby
- 1993 Vznik Honebního společenstva (HS) Sobotka
Pronájem honitby od HS Sobotka
- 2003 Prodloužení nájemní smlouvy na honitbu od HS Sobotka.
- 2013 Opětovné prodloužení nájemní smlouvy s HS Sobotka
- 2015 Transformace na Myslivecký spolek Sobotka

Prvním dokumentem o vzniku **Mysliveckého sdružení Sobotka** je zápis o ustavení Mysliveckého sdružení Sobotka se sídlem v Sobotce, které se konalo dne **24. dubna 1961** ve 20 hodin v hostinci Jednoty „Syravanda“. Počátkem roku 1961 totiž došlo ke sloučení stávajících honiteb Sobotka se Spyšovou, Čálovicemi, Lavicemi, Osekem, Kdanicemi, části Podkosti a Vesce v honitbu jednu – JZD Sobotka. Lidová myslivecká sdružení se spojila v jedno, **Myslivecké sdružení Sobotka**.

Na ustavující schůzi bylo zvoleno představenstvo ve složení:

Předseda	Gustav Vrkoč
Hospodář	Ludvík Šlechta
Jednatel	Ladislav Houžvička
Pokladník	Václav Houžvička
Kult. prop. ref.	Josef Kovařík
Kynol. referent	Oldřich Cinkejs
Členové výboru	František Hejn Josef Linka
Revizoři účtů	František Hanuš Josef Dufek

V důsledku konání voleb každý rok se jména předsedů sdružení často měnila.

Na první výborové schůzi byla honitba rozdělena na 5 úseků a na každý úsek byl jmenován úsekový hospodář. Pro výměru honitby 1913,72 ha byly stanoveny normované zimní kmenové stavy jednotlivých druhů zvěře. Na tyto stavy navazovaly plány odlovu spárkaté a užitkové zvěře. Pro představu uvádím hodnoty platné v roce 1961.

	Normované stavy	Odloveno	Dodávky	Odchyt
	kusy	kusy	kusy/kg	kusy/kg
Srncí	30	12	7 /104	
Zajíc	221	175	80/281	
Koroptev	513	2	67/31	
Bažant	367	252	118/138	
Králík		2		
Holub		37		
Div. husy		2		
Div. kachny		23		
Sluka		1		

Výtěžnost honitby se hodnotila produkcí zvěřiny na výměru 1 ha. V roce 1961 byla výtěžnost 0,58 kg z 1 ha.

Celkem bylo uloveno také 145 kusů škodné zvěře. Z toho byly 4 lišky, 4 kuny, 17 lasic, 17 kavek, 28 sojek, 5 pytlačících psů, 34 pytlačících koček a další.

Bylo běžné, že z důvodů nízkých stavů zvěře zjištěných v průběhu roku docházelo ke snížení plánů odlovu. V přehledech se ovšem můžeme setkat i s opačným případem. Jeden je možno dohledat i v roce 1961. Zajímavostí bylo zdůvodnění navýšení odlovu bažantů o 50 kusů. Ve zdůvodnění bylo uvedeno: „Ponechání bažantích kohoutů v honitbě je nežádoucí“.

Ačkoli jsou k dispozici přesné přehledy ulovené zvěře v každém roce trvání Mysliveckého sdružení Sobotka, nebudu je za jednotlivá léta uvádět. Celkový počet ulovené zvěře bude uveden až na konci tohoto příspěvku.

Myslivecké sdružení má mimo jiné také k dispozici přesné přehledy, kolik zvěře ulovila konkrétní osoba od založení MS Sobotka až do současné doby.

V roce 1962 došlo ke stanovení bodového hodnocení jednotlivých druhů škodné zvěře a na to navazovala soutěž v jejím odlovu. Povinností každého člena bylo ulovení škodné zvěře v hodnotě 100 bodů. Docílení většího počtu bodů bylo ohodnoceno odměnou a naopak nesplnění bylo sankcionováno zaplacením 1 Kč za každé nesplněné 2 body.

V tomto roce platil také obězník o splnění plánu odlovu, a to z důvodu nadměrných přírůstků.

Z důvodu ochrany zvěře byla vydána vyhláška o zákazu vstupu do lesa mimo veřejné cesty, a to od 1. května do 15. července. Nedodržení uvedeného zákazu bylo trestné.

7. července 1962 ulovil pan Jaroslav Vaněk prvního divočka v MS Sobotka.

L. Houžvička, J. Dufek, L. Šlechta

V roce 1963 byla v Ryji umístěna líheň na líhnutí bažantů a koroptví. Na její instalaci měl hlavní zásluhu pan Vladimír Odstrčilík. Líheň byla umístěna u pana Žofky, který se o ni také staral. S líhnutím byl také spojen sběr bažantích a koroptvích vajec. Za každé zachráněné vejce bylo vypláceno 0,50 Kč. Tímto způsobem bylo zachráněno 323 vajec, ze kterých se vylíhlo 205 kuřat. Z důvodu dvoudenní odstávky el. proudu bylo do honitby vypuštěno pouze 80 bažantů.

Povinností sdružení bylo plnit dodávky zvěřiny. Ty byly stanoveny na základě plánovaného odlovu. Tato povinnost skončila prakticky až v roce 1989. Jen pro představu. V roce 1964 byla plánovaná produkce 1074 kg a dodávky vypočtené z této produkce činily 734 kg, tj. 68,3%. Jen díky tomu, že zvěře, hlavně drobné, bylo v těchto letech relativně dost, zůstávala zvěřina i pro rozdělení členům MS a na případné závazky sdružení.

Jak již bylo konstatováno, drobné zvěře bylo v těchto letech dostatek. Výřady na honech, které se konaly v listopadu a prosinci každou sobotu, byly bohaté. Představu si můžeme udělat z fotografie pořízené 18. prosince 1966 na honu v Plakánku a okolo Semtinské lípy. Na výřadu bylo 122 zajíců a 59 bažantích kohoutů. Nutno ještě dodat poznámku, že počasí v tento den bylo velice nepříznivé, přšelo a rozhodovalo se, zda bude hon dále pokračovat.

Hon 18. prosince 1966

Součástí posledních lečí bylo i konání „mysliveckého soudu“. Na něm byly souzeny přestupky členů v průběhu honu.

Zvěř se pouze nestřílela. K odlovu docházelo i odchytom. Zajáci se chytali do odchytových sítí a bažanti a koroptve do sklopů, které byly zbudovány ze zásypů. U nich museli členové sedět v úkrytu a čekat, až do sklopce pernatá zvěř vlezle. Pak sklopec spustili. K odchytu zajíců byli pravidelně zváni žáci základní školy, kteří zvěř naháněli do připravených sítí. Za odchyceného zajíce se platilo 70 Kč, za zaječku 120 Kč, bažanta 36 Kč a koroptev 90 Kč. Tyto ceny platily v letech 1966 - 67. Zajáci byli poprvé chytáni v roce 1967 a bylo odchyceno celkem 75 zajíců.

Vlevo sedící F. Hanuš Stojící J. Vaněk (bílý svetr), V Brixí, L. Šlechta, L. Houžvička

30. října 1967 jsme pro loveckou skupinu z Francie pořádali v pořadí první poplatkový hon na drobnou zvěř. 12 střelců z Francie ulovilo celkem 165 bažantů a 145 zajíců. Za ulovenou, postřelenou a nedohledanou zvěř sdružení obdrželo celkem 13.640 Kč. Lovecká společnost byla velice spokojena a jako poděkování nám zaslali z Paříže obraz s Eifelovou věží a věnováním.

Rok 1967 byl mimořádně úspěšný. Bylo uloveno 21 ks srnčí zvěře, 624 zajíců, 644 ks bažantů zvěře, 113 divokých kachen a 144 holubů. Dále bylo odchyceno 75 zajíců a 18 bažantů. V přepočtu na 1 ha to činilo 1,85 kg.

V roce 1967 došlo také ke zrušení líhně v Ryji a zbudování nové líhně pod Humprechtem. Nová líheň byla umístěna na jižní straně svahu Humprechta. Zpočátku se o bažantů kuřata starala paní Dolenská, později členové sdružení pánové Dlouhý, Matouš, Folprecht a Račko.

Rok 1968 byl poznamenán vstupem vojsk Varšavské smlouvy do naší republiky. S tím byl spojen i pokyn ONV v Jičíně. Odlov v prostorách soustředění, popř. jejich přesunu, mohl být prováděn v doporučené vzdálenosti 2 km od cizích vojsk.

Obraz pod střechem namaloval dlouholetý přítel myslivosti pan Miroslav Fejfar.

I v roce 1968 jsme pořádali pro střelce z Francie poplatkový hon. Na něm bylo uloveno 121 zajíců a 167 bažantů kohoutů. Za jeden ulovený kus zvěře střelci zaplatili 27 Kč. S 10% navýšením to dělalo 8.559 Kč. V zápise z honu se můžeme dočíst o velké spokojenosti a zároveň požadavku konání honu i v příštím roce.

Členové sdružení byli odměňováni na základě odpracovaných brigádnických hodin. V roce 1968 dostával člen za každých odpracovaných 6 hodin 1 kus bažantů nebo zaječí zvěře. Počet takto získané zvěře byl omezen maximálním počtem 20 kusů. Na psy se vydával 1 kus z honu dle přání.

V roce 1969 byly uloveny 4 kusy zvěře černé. To byl oproti minulým letům vysoký počet. Do té doby byly odloveny pouze 3 kusy černé, a to v letech 1962, 1963 a 1968. Černá zvěř se do té doby vyskytovala pouze ojediněle a její odlovení bylo velkou událostí.

V rámci vytvoření dobrých životních podmínek bylo na Kumbálově vysázeno 12.000 řízků stromové vrby.

S rokem 1969 se váže také jeden úsměvný zážitek, který se přihodil mysliveckému hospodáři p. Šlechtovi. Po návratu z poslední leče ve 23 hodin dne 20. prosince 1969 se šel ještě podívat do kotce na loveckou fenku. Ta po vypuštění z kotce začala hlásit směrem ke hřbitovu. Po pohlédnutí tím směrem zjistil, že po sněhové pokrývce se směrem od silnice doleva pohybuje 7 kusů černé zvěře. Uvědomil si, že se pravděpodobně budou stejnou cestou vracet, protože narazí na ploty nad Havlíkovými. Přemístil se proto do podkroví do otevřeného okna s kulovnicí a čekal. Za krátkou chvíli cestovala černá zvěř zpět. Ve vhodnou chvíli vypálil na běžící kusy. První se oddělil a běžel ke hřbitovní zdi. Druhý divočák (35kg) zůstal v ohni. Dohledávka druhý den potvrdila, že první divočák byl pravděpodobně zraněn a odešel do sousední honitby. Dlouho si z hospodáře dělali kolegové srandu, že divočáci mu šli popřát pěkné Vánoce a on se jim tak ošklivě odměnil.

Velkou slávou v těchto letech se stalo konání mysliveckých plesů. Příprava plesu se pro členy sdružení stala velkou tradicí. Sokolovna se zdobila již od počátku týdne. Na každý ples naši dlouholetí honci, především pan Miroslav Fejfar s vydatnou pomocí pana Václava Fiedlera, malovali obrazy s mysliveckou tematikou. Ty byly pak umístěny na stěny a na jeviště. Obrazy byly malovány na spleené listy papíru a měly mnohdy rozměry 2 x 3 metry. Ples se konal v sobotu a zúčastnilo se ho pravidelně až 400 osob. Všichni členové sdružení měli na plesě přidělenou nějakou funkci. Účastníky plesu přilákala také bohatá tombola se srnčí zvěří jako hlavní cenou a dále s velkým počtem drobné zvěře a ostatními cenami.

Původně byl myslivecký ples pořádán v restauraci na Syrovandě, ale s přestěhováním hostinského, pana Jiřího Macouna, do hotelu Pošta na náměstí v Sobotce, se konání plesů přesunulo do sokolovny.

Zajímavostí bylo, že stoly byly ozdobeny vázičkami vyrobenými z březových špalíček s otvorem uprostřed. Do něj byly vloženy větvičky. Výroba těchto váziček byla specialitou pánů Jaroslava Zemánka a Jiřího Náhlovského. Tyto vázičky se pro účastníky plesu staly pěkným suvenýrem, který si po skončení plesu rádi odnášeli domů. */Pokračování v příštím čísle/*

K MYSLIVOSTI NA SOBOTECKU

Se zájmem jsem si přečetl článek Myslivecký spolek, uveřejněný v č. 3/2018 ZŠS. Téměř okamžitě ve mně vyvolal vzpomínky na některé aktivity mého tatínka, jehož jméno je uvedeno

mezi členy prvního výboru Mysliveckého spolku, o němž je v článku řeč. Dnešní terminologií by byly tyto aktivity pojmenovány jako činnosti spadající do oblasti ochrany přírody.

Podstatná část veřejnosti měla a pravděpodobně stále má o myslivosti zkreslené představy. Klade si rovnítko mezi myslivost (lidově nimrodství) a lov. To je ale veliký omyl. Jednou z příčin tohoto pomýlení je to, že např. média představují nimrody většinou jen se

zbraní v ruce. Lov zvěře ale není a ani v minulosti nebyl jedinou myslivcovou činností. K jeho povinnostem patřila i péče o zvěř. Pro zvěř pernatou budovali myslivci tzv. krmelce. Byly to jednoduché nízké přístřešky, do nichž se v zimním období přivázely (ale leckdy jen přinášely) pytle se zadinou (zadina byl odpad při čištění obilí, který obsahoval kromě malého procenta obilných zrn i zrna plevelných rostlin). K přikrmování vysoké zvěře (v našem kraji šlo jen o zvěř srnčí) se stavěly tzv. jesličky. Buď samostatně, nebo jako součást zásobníků, což byly jednoduché boudy, které se v létě zavázely senem – seno museli samozřejmě nasušit myslivci. Nezanedbatelnou povinností myslivců byly zejména v pozdější době i práce při opravách lesních cest.

Já se chci ale věnovat ještě jednomu „neloveckému“ okruhu činností, na který rád vzpomínám a který je spjat s mým tatínkem.

Patřilo k jakémusi nepsanému zákonu nenechávat bez povšimnutí ohrožené potomstvo lesní zvěře, pokud na ně myslivec kdekoli narazil. To se stávalo samozřejmě jen zřídka, ale stávalo se to. Pamatuji se na dva takové případy, při nichž jako zachránce figuroval můj otec.

Jeden se týkal záchranu nalezeného opuštěného hnízda plného bažantích vajec. Náhradní matkou se tenkrát stala jedna z našich slepic, které jsme jako obyvatelé žijící na vesnici chovali. Vajec bylo v poválečném období málo a byla drahá, takže bylo běžné, že u každého stavení se na dvoře pohybovalo menší či větší hejno kuru domácího, většinou i s kohoutem. Čas od času se u některé ze slepiček probudil mateřský pud. Projevilo se to tak, že přestala snášet vajíčka a její hlasový projev se výrazně lišil od kdákání ostatních slepic. Existovalo pro to neodborné označení „slepice začala kvokat“. Kdo chtěl svůj chov rozšířit, využil toho a pokud měl k dispozici nashromážděná vajíčka (musela být oplozená), umístil je do jednoho hnízda a kvokající slepici na ně posadil. Ta z nich k velké spokojenosti chovatelky „vyseděla“ kuřátko, jež po vylíhnutí vodila po dvoře a vzorně se o ně starala.

Bylo štěstí, že se v době, kdy otec opuštěné bažantí hnízdo objevil a vejce z něj přinesl domů, taková „rozkvokaná“ slepice v našem hejničku vyskytla. Vejce přijala, jako by byla její vlastní, do připraveného hnízda se posadila a zahřívala je tak dlouho, až se z nich postupně začali líhnout malí bažantíci. Byli kropenatí, což je, bohužel, na obrázku č. 1 málo zřetelné. Zato je dobře vidět jejich náhradní maminka a jejich zachránce. Kvočna se o ně starala velice pečlivě, vodila je po dvoře a pomáhala jim opatřovat doplňky k jejich potravě. Samozřejmě, že bylo nutno základní krmi pro ně připravovat. Pamatuji se, že pro ně otec vyráběl podobnou směs, jaká se podávala kuřátkům kuru domácího – říkalo se tomu míchanice: nasekané kopřivy (ty jsem musel opatřovat já) a šrot (to byla hrubě rozemletá obilná zrna). Na přilepenou jsme bažantíkům občas přinesli mravenčí kukly, pokud jsme na ně někde narazili. Namítnete, že bylo barbarské rozhrabávat mraveniště, ale bylo nutné, aby se bažantí potravu co nejvíce podobala tomu, co by zobali, kdyby vyrůstali ve volné přírodě. Nejspíš jim to prospívalo, vyrostli do dospělosti a plot dvorku pro ně přestal být překážkou. Takže skončili ve volné přírodě.

Druhá záchraná akce měla poněkud dramatictější průběh.

Jednou v létě příběhli za otcem sousedé a vzrušeně oznamovali, že na poli pod Staňkovou Lhotou při strojním kosení obilí došlo ke zranění dospělé srny. A že zranění je tak vážné, že bude nejspíš nutné srnu utratit. Otec vzal kulovnici (jako myslivec byl jejím legálním držitelem) a nezbylo mu nic jiného, než se nepřijemného úkolu zhostit. Ukázalo se, že to bylo opravdu jediné řešení, srna měla useknuté oba přední běhy v polovině jejich délky. Bylo mu ale jasné, že srna není sama. Srna bez mláďete je totiž velmi plachá a jakémukoli

kontaktu s člověkem, je-li navíc vybaven technikou, se vyhýbá. Naopak, tzv. vodící srna, což je myslivecké označení pro srnu s mláďetem, dokáže svoji plachost – ve snaze mládě chránit – utlumit. A opravdu. Po krátkém hledání se opodál našlo srnče, jemuž se ještě příliš nedařilo používat vlastní nožičky. Otec vzal srnče do náruče a přenesl je k nám domů. Tím na sebe vzal roli náhradní matky tohoto bezbranného mláďete. Srneček dostal jméno Ríša a stal se novým členem naší rodiny.

Nastaly starosti s krmením. Ke slovu přišla kojenecká láhev s dudlíkem a kozí mléko. Kozí proto, poněvadž kravské působí srnčím mláďatům těžké zažívací potíže. Pamatuji se, že intervaly mezi dvěma krmeními byly poměrně krátké, takže otec si s krmením dost užil. Ríša měl zpočátku pelíšek v bytě, později jsme srnečka přestěhovali na dvorek. Za otcem chodil jako pejsek. Rostl jako z vody. Když začal dospívat, objevily se problémy. Narostly mu jednoduché parůžky (takový srneček se v myslivecké terminologii označuje „špičák“). Na obrázku č. 2 je zachycen ještě bez parůžků, obrázek č. 3 ho představuje už jako špičáka (spolu s „náhradní matkou“).

V domě jsme nebydleli sami, přízemí obývala rodina otcova bratra. Milý srneček začal na naše příbuzné,

sotva se objevili na dvoře, útočit. Pro něho to byly cizí objekty. Zpočátku šlo o neškodné trkání, postupně se ale jeho intenzita zvětšovala. Ríšovo volné pobíhání po dvorečku muselo skon-

čit, volnost se mu mohla dopřát jedně v noci. Nakonec vše vyřešil zásah zvenčí.

Srneček jednou v noci ze dvora zmizel, někdo ho ukradl. Čtenář si domyslí,

že milý Ríša skončil s velkou pravděpodobností na pekáči nepoctivého nenasytného milovníka srnčího masa. Smutný osud!

Vladimír Švorc, Česká Lípa

DVACET LET PRVNÍ ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY V SOBOTCE

Bylo to skutečně neuvěřitelných dvacet let rozvoje města. Na počátku bylo v Sobotce téměř vše tak, jako by mělo pokračovat staré a poněkud ospalé a pohodlné Rakousko-Uhersko. Z moderních staveb a památek zde byla vlastně jen škola, okresní dům (dnes zdravotní středisko), Slavíkův dům v Jičínské ulici (dnes zbořený), Šolcův pomník, Jeřábkova pamětní deska a železniční spojení se světem tratí Mladá Boleslav – Stará Paka. Pak ještě můžeme připomenout evangelickou modlitebnu (1916), Špálovu cihelnu a nevhlednou Slavíkovu továrničku pod Humprechtem. Existovalo i několik drobných dílen a firem (Hortlík, Tchám, Bacovský, Folprecht, Haken, Jaroš, Pudil, Kostlán, Novák, tiskárna) a řada hospod.

Na prvorepublikovém stavebním boomu se podíleli jednotliví občané, samosprávný okres, spolky, peněžní ústavy, ale hlavně vedení města. Bylo odvážné, a když bylo třeba, nebálo se zadlužit. V čele se starostou Gustavem Maštálkou a tajemníkem Janem Šolcem rádo poslechlo rady rodáků a zkušených finančníků Miloše Pedy a Václava Peči – a výsledek se projevil. Počítejte se mnou, co všechno za těch dvacet let první Československé republiky 1919 – 1938 v Sobotce vzniklo. Směrný územní plán města (architekt J. Šejna). Obecní nájemní dům na Benešově (s perspektivou jeho přeměny na nemocnici, až se zlepši bytová nouze). Nové obytné čtvrti na Vodňanech a na Závisti s využitím státní peněžní podpory. Elektrifikace a moderní osvětlení celého města. Vodovod z Rašovce do vodojemu na Staňkově Lhotě a rozvod samospádem po městě. Částečná nová kanalizace související s postupnou regulací Klenice. Moderní široký silniční průtah městem ze žulo-

vých kostek se dvěma širokými schodišti do městského parku za spořitelnou a na Egrův břeh. Navazovaly na něj asfaltové povrchy silnic k Oseku a ke Staňkově Lhotě. Zároveň vznikly kolem něho mozaikové chodníky a byl rozšířen most u špitálu (socha sv. Jana Nepomuckého a krucifix byly přemístěny ke kostelu). Postavena živnostenská škola s názvem Masarykova škola práce (architekt K. Fialka – dnes Mateřská škola). Postavena Okresní záložna hospodářská (architekt F. Janda, sochařská výzdoba R. Březa – dnes spořitelna). Postavena Městská spořitelna (architekt J. Freiwald, sochařská výzdoba J. Bezemek, tři leptaná okna J. Benda – dnes Městský úřad). Postavena sokolovna (architekt O. Liska) se sokolským hřištěm. Postaveny moderní vilky pana J. Honce a J. Kříklána na Egrově svahu (architekt F. Janda). Vznikla novostavba konzumu čp. 194 na náměstí (architekt K. Pecánek), některé obchody dostaly moderní interiéry (Mrvova cukrárna, sousední Mrvovo knihkupectví s pasáží a Samšiňákův obchod v Jičínské ulici, Staškův textilní obchod na náměstí). Divadelní sál ve staré radnici upraven roku 1922 i pro provoz kina. Po získání Humprechtem do majetku města usku-tečně první etapa jeho opravy a instalována černínská expozice, (výzdobu hodovní síně provedl malíř R. Wiesner). Na pozemcích bývalého humprechtského dvora byl založen ovocný sad a třešňovka. Dokončovala se oprava chrámu sv. Maří Magdaleny, ve třicátých letech byla dostavěna nová železobetonová klenba; byla sem pořízena mozaiková okna (výtvarník J. Dvořáček). Zasažena Lípa svobody u Králováčku. Zřízeno fotbalové hřiště pod Humprechtem. Zřízena sáňkovač dráha v Humprechtem. Zří-

zen tenisový kurt na Benešově. Postaven rodácký pomník na hřbitově (P. Janák, K. Pokorný). Postaven památník obětem I. světové války se třemi pamětními deskami padlých (stavitel J. Lacina). Postaven pomník Antonína Švehly (J. Bílek – zničen za německé okupace). Postaven pomník obětem hladomoru u dnešní Mateřské školy (zničen vandaly). Na hřbitově odhalena busta J. G. Maštálky (sochař J. Drahoňovský). Odhaleny pamětní desky J. L. Turnovskému a J. V. Novákovi. Prováděla se šikovná turistická propagace (fotografie na nádražích, brožurky a letáky). Uzářovaly plány na zřízení koupaliště (provizorní bylo na Maštálkově rybníčku), na stavbu Vitaminy a Zogalovy sklárny, na dokončení oprav kostela aj.

Samozřejmě můžeme upozornit i na negativní jevy, těch ale bylo minimum: likvidace větrného mlýnu na Bořenových, Špálových fresek na domě čp. 327, dřevěných patrových domů v Bole-slavské ulici včetně Hořejšova sklípku, městských kašen, výzdoby stropu divadla podle návrhu J. Mánesa, vystěhování Šolcova pomníku pod Humprecht, poničení sochy sv. Jana Nepomuckého u kostela.

Už jsem se zmínil, že se Sobotka za těch dvacet let hodně zadlužila, ale zkrásněla pro domácí obyvatele i pro stále větší počet turistů a letních hostů. V jiných městech se dluhů báli, šetřili a postavili jen to nejnutnější. Pak přišla německá okupace a po ní? Měnová reforma, „vázané vklady“, střídalové v peněžních ústavech i „ve slamníku pod polštářem“ o peníze přišli – a dluhy se z největší části smazaly, zatímco vše, co se postavilo, zůstalo stát a dobře sloužilo...

Berme si z našich činorodých předků příklad!

Karol Bílek

KNIHOVNA

JEDEN SEMESTR SKONČIL, DALŠÍ ZAČÍNÁ

Další, v pořadí již třetí semestr Virtuální univerzity třetího věku v Sobotce, je za námi. Řady studujících se opět rozšířily, semestr navštěvovalo již třináct posluchačů. Během šesti přednášek prof. PhDr. Zdeňka Beneše, CSc. na téma České dějiny a jejich souvislosti se mohli společně zamyslet nad základními problémy českého dějinného vývoje od nejstarších dob do 14. století. Systém výuky je stále stejný, své znalosti si studenti průběžně testovali jak společně na každém z našich setkání, tak i v klidu doma. Stejným způsobem pak vypracovali i závěrečný test.

V rámci studia se studenti opět zúčastnili závěrečného semináře, který tentokrát proběhl v Turnově. Po slavnostním zakončení letního semestru v rámci dopoledního programu a dobrém obědě navštívili postupně Muzeum Českého ráje v Turnově a Dlaskův statek v Dolánkách, ve kterém je umístěna stálá expozice lidového interiéru a po domácí výroby v oblasti Pojizeří.

foto: A. Pospíšilová

Absolvováním kurzu a splněním všech studijních podmínek získali studenti za svou aktivní účast Pamětní listy, které jim na společném setkání ke konci června předal místostarosta Sobotky Bc. Jan Janatka.

A co nás čeká po prázdninách? Čtvrtý semestr, ve kterém navážeme na předchozí přednášky. Jeho tématem budou opět České dějiny a jejich souvislosti II., výukovým garantem zůstává prof. PhDr. Zdeněk Beneš, CSc. Po celý podzim se budeme zabývat českými dějinami od 15. do 19. století, přednášky nás dovedou až na práh moderní občanské společnosti a k motivům vzniku Československé republiky. Všichni, kteří se zajímáte o českou historii a zároveň splňujete podmínky studia VU3V, jste zváni.

Zimní semestr zahájíme v pondělí 1. října v 9:30 hod v Městské knihovně Fráni Šrámka. Více o nadcházejícím semestru a zároveň obecně o studiu naleznete na webových stránkách sobotecké knihovny (www.knihovnasobotka.cz) a také přímo na stránkách univerzity:

www.e-senior.czu.cz.

MŠ

NOC S ANDERSENEM PROBĚHLA IV SOBOTCE

Ještě, než se děti rozutekly na prázdniny, proběhla také v naší knihovně Noc s Andersenem – celostátní akce na podporu čtenářství s dlouholetou tradicí. Účast na ní nebyla samozřejmostí, děti se k ní musely pročíst.

Na začátku loňského školního roku začaly knihovnou plout rybičky, které postupně sbíraly perlu za perlou. S postupem času přibývalo jak rybek, tak sebraných perel. Celoroční čtenářské soutěže se zúčastnilo přes třicet dětí z druhých a třetích tříd, podmínku soutěže (přečíst minimálně šest nebo sedm knih dle věku) splnilo 17 čtenářů a ti se také mohli zúčastnit „Noci“.

foto: P. Říha

Jako téměř všechny letošní „Noci“, i ta naše byla inspirovaná příběhy z pohádkové knížky Josefa Čapka Povídání o pejskovi a kočičce, která v letošním roce slavila kulaté výročí svého vzniku. Nejdříve jsme společně vyrazili pod Humprecht na cvičiště místních kynologů, kteří byli tak laskaví a i v pěkně teplém podvečeru nám se svými pejsky předvedli, jak na to, aby naši čtyřnozí kamarádi poslouchali. Pro děti to byl skutečně zážitek a já bych chtěla Základní kynologické organizaci Sobotka - Humprecht a jejím členům ještě jednou moc poděkovat za jejich vstřícnost.

A už rychle zpátky do knihovny, kde se četly pohádky, malovali jsme košilky, aby nebyly smutné, pekli dort (bříško snad nikoho nebolelo), psali dopis pejskovi a kočičce (ty jsme pak také slavnostně vhodily do poštovní schránky), plnili jsme úkoly a postupně tak sestavovali klíč k tajemství pejska a kočičky. Hádejte, co bylo na půdě za komínem?

Usínali jsme po jedné hodině v noci a někteří skřivani už byli po páté vzhůru... Ještě než děti odešly, už padaly otázky: „Kdy budeme v knihovně opět spát?“ Tak snad za rok.

MŠ

V ZÁŘÍ BUDEV KNIHOVNĚ OPĚT SVÍTIT SVĚTLUŠKA

Naše knihovna se tohoto dlouholetého projektu Nadačního fondu rozhlasu, který pomáhá dětem a dospělým se zrakovým postižením, zúčastní již počtvrté v řadě za sebou. Po celý měsíc můžou všichni zájemci koupit drobného předmětu přispět na pořízení speciálních pomůcek, výcvik vodících psů, asistenty nevidících dětí. Pomůžete tak Světlušce rozsvítit svět nevidomých.

ZMĚNA OTEVÍRACÍ DOBY V KNIHOVNĚ

Od září se v knihovně mění otevírací doba pro veřejnost tak, jak je uvedena níže. Ke změně dochází z organizačních důvodů, děkuji všem čtenářům za pochopení.

Pondělí		15:00 – 18:00
Úterý	9:00 – 11:00	13:00 – 17:00
Čtvrtek	9:00 – 11:00	13:00 – 17:00
Pátek		12:00 – 16:00

Přeji všem čtenářům Zpravodaje pohodový zbytek léta a těším se na viděnou v knihovně. MŠ

V říjnu proběhne opět **Týden knihoven**. Můžete se těšit kromě jiného i na setkání s historikem a spisovatelem Vlastimilem Vondruškou. Více se dozvíte v příštím čísle zpravodaje a na webu knihovny.

KNIŽNÍ NOVINKY

Výběr z knih, pořízených za poslední dva měsíce do knihovny:

Beletrie

☞ Radek Malý: **Moře slané vody.**

Knihka veršů vonící široširými dálkami a oceánem. Sbírku doslova pokreslil, dotvořil a ozdobil malíř a ilustrátor Pavel Čech.

☞ Jo Nesbo: **Macbeth.** Sedmdesátá léta, ponuré průmyslové město sužuje chudoba a úpadek mravů. Zavírá se jedna továrna za druhou, po ulicích se potácejí narkomani a vysoce postavení občané figurují na výplatních páskách dílerů... V podání norského spisovatele se místo a postavy slavné shakespearovské tragédie mění, ale nejdůležitější přísady: ambice, vášně a zrada – zůstávají stejné.

☞ P. Z. Reizin: **Šťěstí pro lidi.** Humorem nabitá romance pro 21. století. – Jennifer žije v Londýně, je single a není zrovna šťastná. Aidan by si přál, aby byla. Zdá se to prosté, že? To by ovšem Aidan nesměl být pokročilou robotickou inteligencí, se kterou si Jen každý den povídá v rámci jistého hi-tech projektu.

☞ Vlastimil Vondruška: **Jičínské pole mrtvých.** Za městem Jičínem na cestě k Zebínu je ohrazená louka, na níž se od pradávna pohřbívaly oběti morových epidemií, ale také popravení zločinci, sebevrazi a kacíři. Jednoho dne se na této louce objeví mrtvé tělo velíšského lesmistra.

Naučná literatura

☞ Jessica Easto: **Manuál pro milovníka kávy.**

☞ Jitka Vodňanská: **Voda, která hoří**

☞ Laurence Gonzalez: **Umění přežít.**

SPOLEČENSKÁ OZNÁMENÍ

KULTURNÍ KALENDÁŘ

24. 8. 1498 povýšil Vladislav II. Jagellonský na přímluvu Jana ze Šelmberka Sobotku na město.
 27. 8. 1698 zemřel sobotecký hraběcí rychtář **Václav Šuma**, otec básníka Jana Ignáce Šumy.
 29. 7. 1728 se narodil sochař a řezbář **Martin Ignác Jelínek** z uměleckého rodu ze Sobotky.
 23. 7. 1778 zemřel katolický kněz a spisovatel **Jiří Václav Paroubek**, v mládí kaplan v Sobotce.
 3. 7. 1838 zemřel sobotecký děkan **František Xaver Schauer**; sbíral materiály k historii města.
 9. 8. 1838 se narodil **Petr Hába**, budoucí první okresní tajemník v Sobotce z let 1865 – 1883.
 9. 8. 1858 zemřel v Petrohradě hudební skladatel **Josef Vendelín Sokol** ze sobotecké rodiny.
 5. 8. 1868 zemřel dlouholetý farář a obrozenecký spisovatel na Mladějově **Václav Verunáč**.
 23. 8. 1868 se narodil výborný markvartický spolkový funkcionář, kronikář obce **Karel Voves**.
 17. 7. 1878 se narodila **Eugenie Wüstová**, autorka hezkých vzpomínek na život v Mladějově.
 16. 8. 1878 zemřel autor zajímavých vzpomínek, dobšínský a sobotecký učitel **Matěj Balcar**.
 25. 7. 1888 se narodil školský reformátor **Václav Medonos**, který působil také v Libošovicích.
 3. 8. 1898 se narodil **Václav Kozák**, autor vlastivědných a rodopisných knížek o našem kraji.
 29. 8. 1898 zemřela výborná sobotecká ochotnická herečka **Božena Vlachová, roz. Prokšová**.
 22. 8. 1908 se narodil sobotecký děkan **P. František Klapuch**, kronikář, čestný občan Vyskře.
 26. 8. 1908 se narodil v Libošovicích známý zemědělský statistik **Leopold Hladík**, docent VŠZ.
 2. 7. 1908 se narodil jeden ze zakladatelů konzervárny ovoce Vitamina **Adolf Sachomský**.
 13. 7. 1908 zemřel dlouholetý sobotecký veřejný činitel a starosta města **Václav Maštálka**.
 22. 7. 1918 se narodil ve Vyskři profesor češtiny **Jaromír Plich**, psal o literátech Českého ráje.
 23. 8. 1928 zemřel profesor **Josef Mačenka**, hudebník ze soboteckého muzikantského rodu.
 12. 7. 1938 zemřel sobotecký děkan a básník **P. František Soukal**, přítel prof. Josefa Pekaře.
 20. 7. 1938 zemřel sochař prof. **Josef Drahoňovský**, mj. autor busty Jindřicha G. Maštálky.
 9. 8. 1948 zemřel sobotecký veterinář, samosprávný činitel a agrární politik **Stanislav Böhm**.
 2. 8. 1958 zemřel vynikající sobotecký knihtiskař **Leopold Lažan**, tvůrce regionálních tiskovin.
 14. 8. 1958 zemřela bojovnice za práva žen, družka básníka **Miloslava Hrdličková-Šrámková**.
 20. 7. 1968 zemřela velká znalkyně staré Sobotky, správkyně hřbitova **Anastázie Zakouřilová**.
 10. 7. 1978 zemřela prof. **Naděžda Melniková-Papoušková**, dlouholetá přítelkyně Sobotky.
 26. 7. 1998 zemřel krajo­vý básník **Josef Kozák**, učitel v Přepeřích, Sobotce a Horním Bousově.

Od roku 1948 se konají koncem srpna (obvykle o posvícení tu první neděli po sv. Bartoloměji) pravidelně po deseti letech sjezdy rodáků a přátel města. Jen v roce 1968 musel být sjezd odložen, protože těch nezvaných hostů 21. srpna přijelo moc.

K. B.

JUBILEA

Dne 3. 6. oslavil **Josef Boček** ze Sobotky 80 let. Vystudoval průmyslovou školu v Mladé Boleslavi. Začínal jako technik v Liazu v Mnichově Hradišti. Po vojně pracoval jako technik v Avii v Brně a dále v Praze. Nakonec v Liberci v textilní VÚTS. Má 3 syny a 4 vnoučata. 20 let bydlí zde v Sobotce. V důchodu má radost z dětí a vnoučat. Panu Bočkovi přejeme zdraví, spokojenost a pohodu.

7. 6. oslavila krásné 90. narozeniny paní **Božena Škaloudová** z Krátké ulice v Sobotce. Bydlí v DPS a je stále čilá a usměvavá paní. Pochází ze Střevače. Má 1 syna a vnoučata, ze kterých má radost. Pracovala v autoopravnách v Liber-

ci jako skladnice. Nyní je v důchodu, ale nezahálí. Má ráda ruční práce a květiny. Tady v Sobotce má příbuzné, kteří se o ni starají. Je ráda, že často přijdou, zdali něco nepotřebuje. Paní Škaloudová každou středu chodí mezi seniory. Vždy přijde s úsměvem na tváři. Přejeme ji hodně zdraví do dalších let.

16. 6. oslavil **Jaroslav Bryxí** ze Sobotky 80 let. Bydlí v Sobotce na Předměstí, kde mají s manželkou hezký domek a krásnou zahrádku. Vystudoval Vyšší průmyslovou školu v České Lípě. Celý život pracoval v Liazu v Mnichově Hradišti jako kontrolor. Nyní v důchodu stále něco vylepšuje na domku, vše si umí udělat sám. Má 2 syny, vnuka a 2 vnučky. Panu Bryxímu přejeme zdraví a pohodu.

18. 6. oslavil 80 let pan **Rudolf Stránský** z Lavic. Narodil se na Blatech. Vyučil se elektrikářem v Semilech. Pracoval v Pozemních stavbách v Liberci, dále v VČE Jičín až do důchodu. S manželkou se přestěhovali do Lavic, mají dceru a syna. Z vnoučat mají obrovskou radost. Ani v důchodu nezahálí, protože má velkou zahradu, mnoho květin a skleníků. Panu Stránskému přejeme zdraví a spokojenost.

25. 6. oslavil také 80 let pan **Josef Karel** ze Sobotky. Bydlí v domě se zahradou a krásným výhledem na Humprecht. Pan Karel 6 let pracoval ve Frutě a dále celý život byl dělníkem

v lese při přibližování dřeva. Byla to práce náročná, ale měl ji rád. Má 3 děti, 6 vnoučat, 2 pravnoučata. Všichni mu dělají radost. Panu Karlovi přejeme do dalších let zdraví a pohodu.

Dne 12. 7. oslavila 85 let paní **Irena Šulcová**. Příjemná veselá paní bydlí v domku pod Humprechtem. Pěstuje květiny a společníkem jí je pes. Krásně jsme si popovídali, je milé u ní posedět. Paní Šulcové přejeme hodně zdraví a radosti ze všeho, co má ráda.

Všem oslavencům přejeme hlavně zdraví a spokojenost.

Hana Rulcová

ZLATÁ SVATBA

Dne 21. září 2018 oslaví **Marie a Václav Bryxovi** ze Sobotky zlatou svatbu.

Do dalších společných let jim přejeme pevné zdraví, hodně štěstí, pohody a spokojenosti.

A velké díky za vše, co pro nás stále dělají.

Dcery Marcela, Jitka a vnuk Daniel.

OPUSTILI NÁS NAVŽDY

Dne 11. července ve věku nedožitých 67 let zemřela paní **Jiřina Bártová**, rozená Brožková ze Sobotky.

Dne 12. července zemřela ve věku 69 let paní **Hana Tyrychtrová** ze Sobotky.

NĚKOLIK VZPOMÍNEK NA VLADIMÍRA KOMÁRKA

Před devadesáti lety, 10. srpna 1928, se narodil malíř a grafik Vladimír Komárek, s nímž jsme se mnohokrát setkávali v Sobotce, nejen při Šrámkových Sobotkách. Časem jsem se s ním spřátelil, nabídl mi tykání. Naplnilo se úsloví, že přátelé mých přátel jsou i mými přáteli. Díky RNDr. Karlu Samšiňákovi, patriotu soboteckému.

O jedné už dávno Šrámkově Sobotce (myslím, že v roce 1977) mi Karel řekl: „Pojedeme ke Komárkovi.“ Nasedli jsme do auta a jeli do Nedvězí u Semil. Několik grafických listů a asi i obrazů, jemných, někdy téměř snových, jsem už viděl předtím. A teď jsem v postavě vskutku impozantní poznal jejich tvůrce. Nebyl to žádný „komárek“. V ateliéru jsme obdivovali nejen jeho obrazy, hotové i rozpracované a jeho úžasnou píli, ale i množství pozoruhodných předmětů, jimiž se rád obklopoval. Do platinou zdobených hrnečků jsme někdy dostali i kávu. Jak bylo jeho zvykem, než jsme odjížděli, podělil nás grafickým listem.

Obdiv vzbuzovala i úprava jeho zahrady. Inspirovaná zahradami japonskými měla i pečeť svého tvůrce. Na její údržbu „měl lidi“, tu obstarávala jeho milá, vzácná „žena Růžena“. Při jedné z návštěv jsme při procházce zahra-

dou uviděli v bazénku užovku polykající žábu. Vladimír se na to nemohl dívat, ale přírodovědec Samšiňák si poradil, užovku zkušeně odchytil a jakožto živočicha chráněného ji vypustil kdesi dál do potoka. Vladimír Komárek měl duši opravdu něžnou, citlivou. Myslím, že jsme při svých návštěvách v jeho krásné zahradě i v ateliéru dodržovali výzvu u vchodu – Jen krátká návštěva potěší. Těch chvil bylo naštěstí požehnaně a patří k nejmilejším, k těm, na něž se nezapomíná.

Karel Samšiňák byl v trojici (původně čtveřici) vydavatelů občasníku OKNO, vydávaného pro přátele Komárkovy grafiky. Od prosince 1973 do prosince 1981 vyšlo 13 čísel a pak ještě v srpnu 1988 sborníček ke Komárkovým 60. narozeninám. Každé číslo provázel grafický list. Vydání každého čísla Okna muselo být vždy znovu schvalováno na ONV Semily. Mezi přispěvateli je řádka básníků (Ivo Štuka, Jindřich Hilčr, Jiří Žáček, ale i Jaroslav Seifert), kunsthistorici i prostí obdivovatelé Komárkova díla. Patřím asi k nemnoha lidem, kteří celý pozoruhodný komplet mají. Byly mi tam otištěny také asi dvě drobnosti. Vycházely tam postupně Komárkovy vzpomínky, vydané pak několikrát s názvem Pojednání o mé radostné cestě

od kolébky ke krematoriu. Vladimír byl výborný vypravěč, vtipný, inteligentní, se svéráznou modulací hlasu. Tak jsme ho znali ze setkání a besed i v Sobotce. Naštěstí si můžeme jeho hlas ze záznamu kdykoliv znovu poslechnout.

Díky Karlu Samšiňákovi tu v Šolcově statku i několikrát vystavoval, zejména grafiku, ale i obrazy, obvykle v letech svých životních jubileí: v dubnu 1978, v létě 1988... Do Sobotky přijížděl často; posedět, popovídat... Vyhledával a navštěvoval jsem jeho výstavy i jinde v dostupném okolí. V červenci roku 1995 měl velkou výstavu v Mladé Boleslavi. Jeli jsme tam tenkrát ze Sobotky několika auty, představili se jako pěvecký sbor Šolcova statku, ke Komárkovu obveselení jsme zaspívali Znáš já jeden... a Komáři se ženili. Výstavu zahajoval Jiří Suchý, ale po první větě mu vpadl do řeči Komárek a téměř ho nepustil ke slovu. Návštěvníky a jistě i sebe upřímně pobavil... Nezapomenutelná byla pak i jičínská výstava jeho Křížové cesty, později umístěné v kostele v Konecchlumí.

Na Vladimíra Komárka, moudrého, vtipného, citlivého a čistého člověka nelze zapomenout.

Aleš Fetters

RNDr. Karel Samšiňák, CSc.

* 2. ledna 1923 Sobotka

† 2. srpna 2008 Prachatice

V roce 2018 vzpomeneme 95 let, které uplynuly od jeho narození a 10 let od jeho úmrtí

Karel Samšiňák na besedě v sobotecké knihovně, r. 1990.

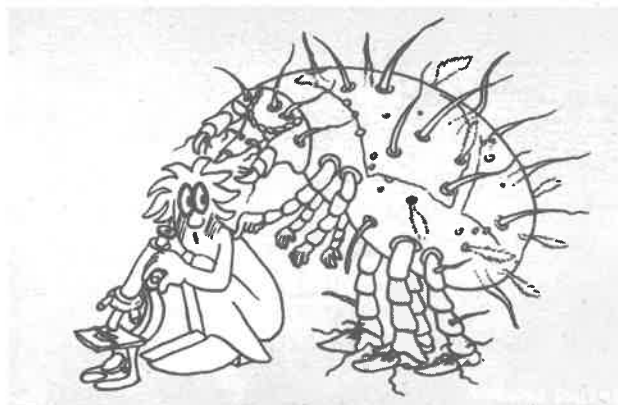
Foto MUDr. Ivan Kafka

Parazitolog – akarolog

Znalec výtvarného umění

Zakladatel galerie na Šolcově statku

Čestný občan města Sobotky

Roztoč na novoročence Karla Samšiňáka od Stanislava Holého.

Student Přírodovědecké fakulty
UK Praha.

Svatba Karla s Annou,
roz. Neužilovou.

34-letý novopečený otec Karel
se synem Janem.

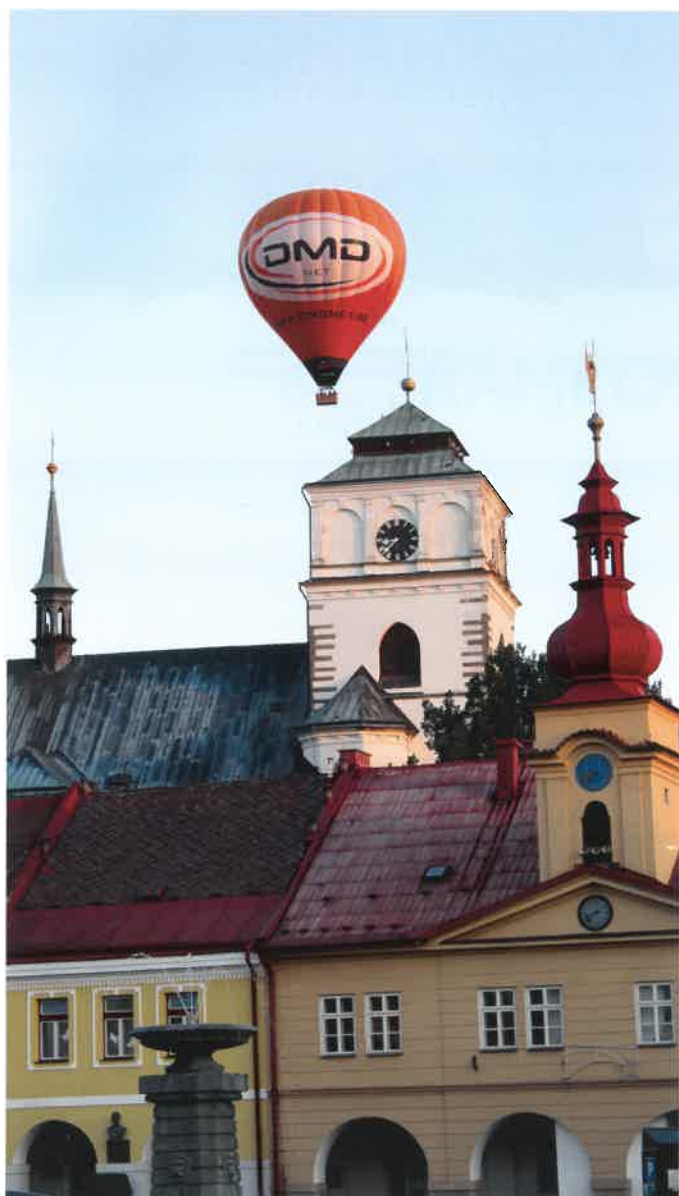
Karel Samšiňák před Šolcovým
statkem.

Jičínská, dříve Komenského ulice v Sobotce. V dnes již neexistujícím druhém domě zleva, se 2. ledna 1923 narodil K. Samšiňák.

Karel Samšiňák zahajuje výstavu obrazů Václava Špály.

Léto v Sobotce – balonové přelety nad Sobotkou
foto: R. Vokounová

Léto v Sobotce – holoubek vypuštěný novomanželi při satebním obřadu na zámku Humprecht nám tady zůstal a létal se zchladiť na soboteckou kašnu na náměstí – foto: Z. K. Marek

Pěvecký sbor ZŠ Sobotka, pod vedením Mgr. Kamila Šislera.
foto: I. Jalovecká

ANGLIČTINA

Městská knihovna Fráni Šrámka v Sobotce
Kurz angličtiny pro úplné začátečníky
Kurz angličtiny pro mírně pokročilé

Od 19. září 2018

Informace a přihlášky

v knihovně u knihovnice: **Magdaléna Šrútová** 493 571 110
u lektorky: **Jana Navrátilová** 604 463 743 anglictina.jana@gmail.com

PRODEJ SLEPIČEK

Červený Hrádek prodává slepičky **Tetra** hnědá, **Dominant** ve všech barvách a slepičky **Green Shell** - typu Araukana. Stáří 14 – 19 týdnů, cena 159 – 195,- Kč/ks.

Prodej: **14. srpna, 16. září, 20. října**
a 25. listopadu 2018

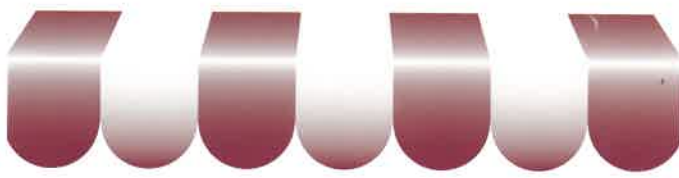
Sobotka – u vlak. nádraží – 15.20 hod.

Výkup králičích kožek – cena dle poptávky.

Info: Po–Pá 9.00–16.00 hod.

Tel.: 601 576 270, 728 605 840

www.drubezcervenyradek.cz

30. SOBOTECKÝ JARMARK A FESTIVAL ŘEMESEL

24. – 25. 8. 2018

KAŠPÁREK V ROHLÍKU | MARKÉTA KONVIČKOVÁ
IVAN HLAS TRIO | DĚDA MLÁDEK ILLEGAL BAND
SEVEN | CIRCUS BROTHERS

Pátek 24. 8. 2018 | náměstí

18:00 – 19:00 9431 (rock-ska)
20:00 – 21:00 Děda Mládek Illegal Band
22:00 – 23:00 Circus Brothers
23:30 – 23:40 ohňostroj

Sobota 25. 8. 2018 | park

9:00 – 9:45 Divadlo na větvi (pohádka)
10:00 – 11:00 Bratři v Tricku: Běžkaři
(nový cirkus)
12:30 – 13:30 DŮtrio (folk)
14:00 – 15:00 Michael Hejč (hrauslová show)
15:30 – 16:30 HB Trio (blues)

Sobota 25. 8. 2018 | náměstí

9:00 – 10:00 Táboranka
11:00 – 12:15 Kašpárek v rohlíku
12:30 – 12:35 Motoklub Štikova ves
12:45 – 13:00 Sobotecké mažoretky
14:00 – 15:00 Markéta Konvičková
15:30 – 16:00 Trifikus (středověká hudba)
16:20 – 17:00 Příjezd Vladislava
Jagellonského
18:00 – 19:00 Tichá dohoda
20:00 – 21:30 Seven
22:00 – 00:00 Kroky Michala Davida

moderátor: Honza Musil

vstupné

pátek 80 Kč | sobota 100 Kč | oba dny 150 Kč
ZTP a děti do 120 cm zdarma

facebook.com/soboteckyjarmark

www.sobotecky-jarmark.cz

OSLAVY MĚSTA

520 let
od povýšení Sobotky na město

pátek 24. 8.

sál spořitelny v Sobotce | 18:00
slavnostní zasedání zastupitelstva

sobota 25. 8.

30. Sobotecký jarmark a festival řemesel

zdravotní středisko | 10:00 - 18:00
výstava obrazů Josefa Fejfara

prostory Městského úřadu | 9:00 - 16:00
výstava Sobotecké monstřance, privilegia, graduálu

náměstí | 16:00 - 16:50
příjezd historické družiny krále Vladislava Jagellonského

neděle 26. 8.

kostel sv. Maří Magdaleny | 8:30
slavnostní mše svatá za obyvatele města

kostel sv. Maří Magdaleny | 14:00
koncert Miroslava Kejmara (trubka) a Aleše Bárty (varhany)

MODRÁ KREV SOBOTECKA

SBORNÍK K 520. VÝROČÍ
POVÝŠENÍ SOBOTECKY NA MĚSTO
1498 – 2018

Vážení čtenáři Zpravodaje Šrámkovy Sobotky, jak jste se mohli dočíst v příspěvku pana starosty a pana místostarosty, sborník **MODRÁ KREV SOBOTECKA** je na světě!

Prom. historikovi Karolu Bílkovi a kolektivu historiků se podařilo zpracovat svá slova z celého cyklu přednášek do podoby, kterou Vám představíme na slavnostním zasedání zastupitelstva města Sobotky. Zasedání proběhne v pátek 24. 8. v 18:00 hodin v sále spořitelny v Sobotce. Vydavatelem je město Sobotka a já bych touto cestou ráda poděkovala panu starostovi Ing. Luboru Jenčkovi za hezký

„dárek“ k výročí našeho městečka a citovala zde ze sborníku jeho přání Sobotce: „Je tomu letos 520 let, co je naše Sobotka městem.“

Vydání tohoto sborníku přednášek je pro ni myslím vkusným dárkem. V měřítku měst je Sobotka řekněme už dáma ve středních letech. To ale neznamená, že by se nemohla dále rozvíjet. Přeji Sobotce, aby se jí podařilo využít potenciálu, který bezesporu má. Pokud má region tolik patriotů, věřím, že se jí to podaří. A čtenářům přeji příjemné a poučné chvíle nad publikací, která by v knihovně žádného Sobotáka neměla chybět.“

Pavína Havlová

Zpravodaj Šrámkovy Sobotky – vydává MĚSTSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO SOBOTKA, nám. Míru 3, 507 43 Sobotka
tel.: 493 571 618; e-mail: mks@sobotka.cz, www.sobotka.cz. Odpovědná redaktorka: Pavína Havlová, redakční rada: Karol Bílek, Jan Janatka, Marie Sekerová, Magdaléna Šrůtová, Radka Vokounová. Externí spolupracovníci Lubor Jenček ml., Ilona Jalovecká.

Grafická úprava a tisk: MS Polygrafie s. r. o., Horka 35, 294 01 Bakov nad Jizerou, www.mspolygrafie.cz.

Uveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat názory redakční rady Zpravodaje. Za věcnou správnost odpovídají autoři příspěvků.

ISSN 12 12 – 7906; MK ČR E 11563. Uzávěrka dalšího čísla 27. 9. 2018.